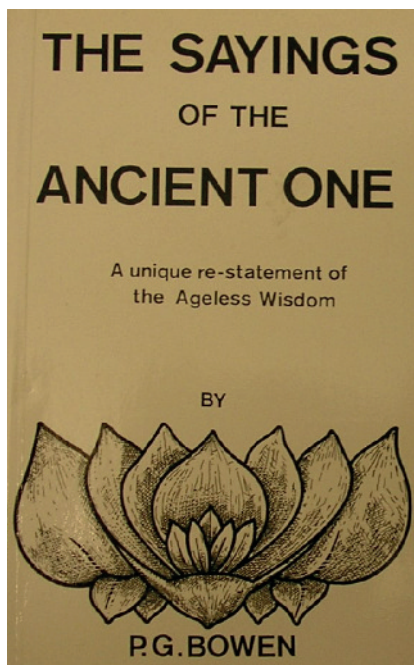


PATRICK GILLMAN BOWEN - IZBOR ČLANKOV

# PATRICK GILLMAN BOWEN

IZBOR ČLANKOV



teozofija v sloveniji

**PATRICK GILLMAN BOWEN**  
**IZBOR ČLANKOV**

*Izbor člankov, izvorno objavljenih v posebni izdaji slovenske teozofske revije*  
*Teozofska Misel - Leto 2020, p. i., št. 1*

*Prva elektronska izdaja*

*Izbor, prevod, prelom in izdal: Anton Rozman*

*Slika na naslovnici: Platnica knjige The Sayings of the Ancient One*

*Leto izdaje: Ljubljana, 2022*

*Publikacija je brezplačna*

*Avtorske pravice: © Teozofija v Sloveniji 2022*

Kataložni zapis o publikaciji (CIP) pripravili v  
Narodni in univerzitetni knjižnici v Ljubljani

COBISS.SI-ID: 125538051

ISBN: 978-961-6561-66-2 (PDF)

**PATRICK GILLMAN**  
**BOWEN**

IZBOR ČLANKOV



teozofija v sloveniji

<b>Vsebina</b>	<b>Stran</b>
<i>Začetki teozofskega gibanja na Irskem</i>	5
<i>Patrick Gillman Bowen - Biografija in bibliografija</i>	7
<i>Pismo študentu</i>	10
<i>Resnična okultna pot</i>	18
<i>Univerzalno bratstvo</i>	31
<i>Predstavitev knjige Okultna pot</i>	34
<i>Avatar</i>	63

## *Začetki Teozofskega gibanja na Irskem*

Proti koncu leta 1884 je gospa Isabella Pollexfen Varley svojemu nečaku, Williamu Butlerju Yeatsu, iz Londona v Dublin poslala knjigi Alfreda Percyja Sinnetta z naslovom *Occult World* (Okultni svet) in *Esoteric Buddhism* (Ezoterični budizem). Ko ju je ta z zanimanjem prebral, ju je posodil svojemu prijatelju Charlesu Johnstonu, ki se je pripravljala na kariero cerkvenega uradnika, vendar pa je vsebina obeh knjig spremenila njegovo odločitev.

Odšel je v London, da bi se srečal z ustanoviteljema teozofskega gibanja, ki sta bila takrat tam na obisku. Charles Johnston je prišel v London prav v času, ko se je v londonski loži (London Lodge, v katero je novoizvoljena predsednica Anna Kingsford eno leto prej preimenovala British Theosophical Society) odločalo o tem, kako naj se omogoči sobivanje dotlej prevladujoče krščanske ezoterične tradicije z budistično, ki jo je takrat promoviral Alfred Percy Sinnett. Po burnem dogajanju je razplet pripeljal do tega, da je Anna Kingsford ustanovila ločeno Hermetično društvo (Hermetic Society), ki pa je ostalo vezano na teozofsko tradicijo. Ta negotovost je vplivala tudi na dogajanja po prihodu teozofskega gibanja na Irsko, ko se je Charles Johnston vrnil v Dublin.

Tako so junija leta 1885 Charles Johnston, Claude Falls Wright, James Morgan Pryse, William Butler Yeats in George William Russell (AE) ustanovili najprej Dublinsko hermetično društvo (Dublin Hermetic Society), ki pa se je že naslednjega aprila 1886 preimenovalo v Dublinsko teozofsko društvo (Dublin Theosophical Society).

Po izključitvi Williama Quana Judgea iz Teozofskega društva, ko je društvo zapustil večji del ameriške sekcije, je tudi večinski del dublinske lože ostal lojalen Judgeu in se je pridružil temu ločenemu Ameriškemu teozofskemu društvu. George William Russell je nato leta 1904 reorganiziral ložo in jo ponovno povezal z adyarskim Teozofskim društvom, vendar pa se je po Olcottovi smrti spet oddaljil od te organizacije in znova ustanovil samostojno Hermetično društvo.

## *Patrick Gillman Bowen* *- biografija in bibliografija*

### *Biografija*

Patrick Gillman Bowen se je rodil 29. junija 1882 v Kenmaru na Irskem. Bil je najmlajši sin Roberta Bowena, ki je bil osebni študent gospe H. P. Blavatsky in je zapisal njene dragocene besede, ki so bile namenjene študentom *Tajnega nauka*, objavljene pa so bile v pamfletu *How to Study Theosophy* (Kako preučevati Teozofijo).

Kapitanu P. G. Bowenu je bila namenjena akademska kariera, nad čemer pa ni bil preveč navdušen, tako da je zapustil Irsko in se odpravil v Južno Afriko, kjer se je pridružil obveščevalnemu oddelku South African Mounted Rifles (vojaške policije). Prav v tej službi je razvil globok interes za domorodne jezike in načine mišljenja, ki so kasneje predstavljali bistvo njegovega literarnega dela. V Afriki je preživel več kot dvajset let in navdušenje nad jezikovno kulturo domorodcev ga je privedlo v stik z resničnimi starešinami plemen. Na ta način je srečal tudi atlaškega Berbera, iniciranega učitelja, Mehla Moya, ki ga je uvedel v svoje okultno bratstvo. Višji redovi tega bratstva so imeli naziv "Tisti, ki vedo", nad njimi, na vrhu hierarhično urejene organizacije, pa se je nahajal "Starodavni."

P. G. Bowen je dobil dovoljenje za kopiranje in objavo treh odlomkov, ki so bili prevedeni iz dokumenta, zapisanega v arhaičnem Bantu jeziku - Isinzu, ki zajema *Izreke Starodavnega*. Ta dokument razkriva napredovanje in evolucijo duše ter predstavlja vstop na Pot za vse študente, ki iščejo Resnico, brez nevarnosti, da bi zašli na psihično stranpot. Ti odlomki kažejo na povezavo in skupen izvor vseh ezoteričnih tradicij.

P. G. Bowen je to afriško tradicijo bolj podrobno predstavil v članku, ki je bil avgusta 1927 objavljen v reviji *The Theosophist* pod naslovom "The Ancient Wisdom in Africa."

P. G. Bowen se je vrnil na Irsko leta 1922, kjer ga je George William Russell (A. E.) nominiral za predsednika društva Hermetic Society v Dublinu, ki je nastalo leta 1885 kot veja Hermetic Society iz Londona, ki ga je vodila Anna Kingsford. Društvo na Irskem je združevalo tudi številne literate in je spodbudilo renesanso irske literarne ustvarjalnosti.

Na prošnjo A. E. je P. G. Bowen leta 1933 objavil izjemno knjigo o notranjem življenju z naslovom *The Occult Way* (Okultna pot), ki prinaša lekcije iz praktičnega okultizma.

P. G. Bowen je umrl 30. julija 1940. Zdi se, da ima vse, kar je napisal, močan duhovni naboj. Pa vendar je po drugi strani tudi izjemno praktično, ali kakor pravi on sam:

"Navdihnjena dela niso zgolj vodniki, ki bi predstavili konfiguracijo vesolja, temveč tudi polja izkušnje, na katerih se lahko preizkuša zavest ter tako pridobi neposredno poznavanje zakonov univerzalne narave."

### *Bibliografija*

The Occult Way

The Occult Way - Part II - vprašanja učečih in odgovori

The Sayings of The Ancient One

The Way of A Pilgrim - Part I



The Way of A Pilgrim - Part II  
Hatha Yoga  
The True Occult Path  
The Groundwork in Practical Occultism  
The Significance of Ceremonial  
The Ancient Wisdom in Africa  
Letter to a Student  
The Avatar  
Skandas

Vsa ta dela so bila nekoč dostopna pri založniku:

S. Reed Gwel-an-Ross Beacon Road Foxhole, Cornwall. PL26 7UQ in na spletni strani Gunnarja Larsona: [www.gunnarlarsen.se/wr1.htm](http://www.gunnarlarsen.se/wr1.htm)

## *Pismo študentu*

To, da nobena od naših izkušenj ni edinstvena, je tista pomembna, a tudi najtežja stvar, ki naj bi jo skušal dojeti bodoči teozof. Nekaj časa in na nek način vsi doživljamo izkušnje, ki se razlikujejo v zunanjih podrobnostih, vendar pa vse ustvarjajo podobne notranje učinke. Negovanje zamisli, da smo bili na nek način izbrani za izpostavljenost posebnim udarcem ali preizkušnjam ali za pridobitev posebnih uslug, pomeni zgolj negovanje občutka ločenosti.

Te tvoje zgodnje preizkušnje so po svoji naravi takšne, kot jih je izkušala večina teozofov. Njihovi učinki so lahko globoki in trajni ter se lahko prenesejo v druga življenja, vendar pa ni nujno, da bi bili takšni. Že dolgo pred koncem tega življenja jih lahko izčrpamo s pravilno usmerjenim naporom. Ne obstaja nič takega, kot bi bil TRAJNI učinek nekega vzroka, ne glede na to, kako strašljiv je ta lahko. Vse, kar je večno, je zgolj MODROST, ki jo prinaša izkušnja in jo asimilira Resnični Jaz. Stvar se konča, odpade in ne pusti nobene sledi ter nima več nobene teže takrat, ko se človek nauči lekcijo katere koli izkušnje.

Zapomniti si moramo in se potruditi delovati na vedenju, da smo vsak preizkus, pa naj si bo kakršen koli že, ustvarili mi sami in nam ga ni samovoljno povzročil nekdo drug ali karkoli drugega zunaj nas. Ni lahko priti do tega

spoznanja. Tisti, ki karkoli ve, se nikoli ne pretvarja, da je Teozofska Pot lahka. Če zgolj resno razmišljamo, da bi se jo lotili, to celo že pomeni, da smo dosegli takšno držo in moč, ki ju navadni človek nima. Velika težava je, če še nismo dojeli, da smo v svoji resnični naravi nesmrtna bitja in da nismo začeli z našimi izkušnjami v tem življenju. Če tako kot ti gledamo zgolj na to življenje, potem vidimo zgolj neprimerne udarce, ki smo jih prejeli. Kolikor smo sposobni videti, nismo storili ničesar, da bi si jih zaslužili. Drugi, ki so pogosto veliko bolj hudobni in sprevrženi kot mi, so si ustvarili veliko bolj gladko in prijetno pot. Rezultat tega je, da se upremo in se še naprej upiramo 'usodi,' 'božji previdnosti' in našim soljudem. Učinki stvari, ki smo jih pretrpeli, nas bodo preganjali in zatirali, dokler bomo to počeli - kajti v nas se še ni pojavila z njimi povezana MODROST. Namesto zlovoljnosti in upora bi morala biti radost naša prava drža do navidezno nezaslužnih udarcev, ki smo jih pretrpeli, saj nam ti zagotavljajo sredstva za učenje. "Kako se lahko naučimo in česa, če ne vidimo svojih preteklih življenj in dejanj?" - je običajna pritožba. Celotna skrivnost učenja se ne sme razkriti, lahko pa se razkrije in razume njen začetek. Bodite zadovoljni z drobnimi začetki - to, da je v določenem trenutku človek zadovoljen z enim samim majhnim korakom, je del procesa učenja. Pozorno preglejte eno od faz vašega življenja, za katero se zdi, da vas je zelo potrla. Zakaj ste čutili, da je zatiralska? Najbrž ne gre za to, da je bila stvar sama po sebi zatiralska, saj če pogledate naokrog takoj vidite, da mnogi drugi trpijo še veliko hujše stvari in da v mnogih primerih to počnejo radostno in brez prepoznavanja kakršnega koli trpljenja. To lahko takoj vidimo. Vidimo Rome, stanovalce v siromašnih predelih, divjake, ki so podvrženi stvarjem, za katere bi bili veseli, da zanje sploh ne bi vedeli. Torej je očitno zgolj vaša lastna narava, ki ste jo ustvarili vi sami in nihče drug tista, zaradi katere se počutite zatirani.

Svoje breme ste že začeli malo sproščati, če lahko pridete tako daleč. Pojdite dlje in poskusite nenavezano preučevati svojo naravo, zaradi katere se počutite zatirani. Kaj je to, kar ima to čutenje? Seveda je to vaš osebni, LO-

ČENI jaz. Ne more biti drugače. Ta stvar niste vi sami, temveč je to zgolj instrument, ki glasno zatrjuje, da ima določene PRAVICE. Občutek, da imamo določene osebne PRAVICE, je tisti, ki sproža čutenje, da smo zlorabljeni. To je tako, kot da bi se lopata uprla iz razloga, da ima PRAVICO kopati le rahel pesek in ne bi več hotela kopati glin.

Ko čutimo, da nas je drugi ali da so nas drugi obravnavali nepravilno, je to najbolj običajna stvar na svetu. Tiho ali odkrito se jim upiramo in jih pogosto začnemo sovražiti ter obojevati, da nam povzročajo drugačna življenja od tistih, ki si jih želimo. V vseh takih primerih bi se morali ustaviti in globoko preučiti svojo lastno naravo z vprašanjem, ali bi naše težave še obstajale, če bi bili drugačni.

S takšnim samo-preučevanjem začnemo spoznavati vrednost vsake izkušnje in samega sebe, to znanje pa je pot do modrosti. Kadarkoli se odzovete na kakršno koli izkušnjo, bi morali v sebi poiskati vzrok za to reakcijo. Vaše izkušanje faze ateizma in iskanje nečesa, kar bi vam jo posledično osvetlilo, je izredno tipično. Obdobje slepega agnosticizma je dejansko običajen uvod za vstop v teozofijo. To obdobje se lahko razširi čez celotno življenje ali pa traja le nekaj ur ali celo minut. Označuje 'nikogaršnje ozemlje' med odvisnostjo od zunanje pomoči in začetkom zrenja vase, kjer edino lahko najdemo resnično svetlobo. Noben zunanji učitelj vam ne more podariti te luči. Lahko vam pove, kje jo lahko iščete in vam namigne, kako jo lahko iščete, a to je tudi vse.

Filozofija teozofije je izredno težavna celo za tiste ume, ki se je lotijo s filozofske plati. Če nimate sposobnosti metafizičnega razmišljanja, je skoraj nemogoče, da bi našli nekaj, kar bi odsevalo resnično pojmovanje stvari, kot je na primer nauk o ustreznostih, planetarni verigi, ciklih, itn. To sem preučeval dvajset let, pa vendar moje resnično poznavanje teh stvari predstavlja le majhen utrip v gornjih območjih mojega uma. Mišljenje študenta, da mu bo več mesečno preučevanje knjig dalo jasno predstavo, je največja napaka, ki jo lahko naredi. Največja vrednost preučevanja del o teozofiji ali okultizma ne izhaja iz kakršnega koli razumevanja, ki bi si ga bilo mo-

goče zlahka pridobiti, temveč iz NAPORA, DA BI RAZUMELI. Študij knjig, kakršne so *Popolna pot* ali *Tajni nauk* ali *Luč na pot* ali *Glas tišine*, ni stvar, za katero bi človek mislil, da jo bo kadarkoli zaključil. To je stvar celotnega življenja. Zadovoljni bi morali biti, če se v presledkih pojavi kakšen majcen drobec razumevanja enega kratkega odlomka. Resnica ali karkoli, kar ji je blizu, bo rastle z odlomkom za odlomkom, sprva precej razpršeno, nato pa se bo postopoma zgostila, dokler se nekateri ne bodo združili in tvorili majhne predele svetlobe, in tako naprej. Odlično je, če najdete zadovoljstvo v tem nenehnem iskanju in se nikoli ne vznemirjate zaradi končnih rezultatov.

Zelo dobro razumem velikost težav, s katerimi se začetnik spopada pri tem študiju. Skrivnost za zmanjšanje teh težav obstaja v tem, da prenehamo biti ZASKRBLJENI bodisi zaradi rezultatov ali načina dostopa do znanja bodisi zaradi občutka, da ne bi uspeli. Veseli bodite ob vedenju, da poskušate delovati prav in videti resnico. Skrbi zaradi preteklih neuspehov ali prihajajočih težav so zgolj zaviralne stvari. Mislite le na sedanje delovanje. Če prepoznate neuspeh, bodite zadovoljni s tem prepoznanjem in se z njim ne ukvarjajte več. Nikoli si ne dovolite, da bi bili samovšečni, ker ste navidezno premagali neko pomanjkljivost. Vaše mišljenje, da ste jo premagali, že pomeni opuščanje truda, tako da vas ima v trenutku stvar spet v svojem primežu. Ko ste kakšno stvar resnično presegli, boste to vedeli. Kot da se je vrnila v kameno dobo in kanibalizem, bo povsem prešla iz vašega pogleda na stvari. Preučujte samega sebe, pa boste sposobni prepoznati številne stvari, ki so odpadle na tak način, ne boste pa mogli prepoznati, da so bile kdaj koli del vaše narave.

Dejansko jaz nisem imel, kot mislite, te prednosti, da bi odraščal s teozofijo. Čeprav je bil moj oče napreden teozof in se je sčasoma umaknil iz sveta v tajni okultni red, pa me on ni učil. Poznal sem ga le bežno. Bil je mornarski častnik in že v letih, ko sem se rodil. Bil je rimo-katolik, medtem ko je bila moja mati dosledna protestantka. Po očetovi želji sem zgodnjo izobrazbo prejel od jezuitov, vendar pa si je mama na najbolj neumen način prizadevala, da bi izničila "papeški vpliv" in v moj um vlila evangeličanski pro-

testantizem. Povsem naraven rezultat je bil ta, da sem dobil odpor do obeh religij kot tudi do moje matere. Moje življenje doma, katerega je bilo na srečo med šolanjem in obdobjem šolanja za kadeta bolj malo, je bilo nevihtno. Potem sem še v najstniških letih odšel v Afriko in nisem več videl doma. Nekajkrat sem še srečal očeta, toda okultizem mi je omenil šele ko sem bil v sredini dvajsetih let. Takrat sem, potem ko sem šel skozi krajše obdobje agnosticizma in daljše obdobje spoznavanja z različnimi oblikami magije, že našel teozofijo ali nje začetek preko nekaterih ljudi v Afriki, katere ste me nedvomno že slišali omenjati. Šele ko sem postal določno "učenci," mi je moj oče začel razkrivati svoje znanje in povezanost z ljudmi, ki sem jih srečal.

Kot vidite, nisem bil deležen zgodnjega urjenja, ki bi mi zgladilo pot. Zgodnje usposabljanje pa dejansko nima prav nič skupnega s človekovim tokom življenja. Prejemanje teozofskih naukov v mladosti iz otroka ne naredi teozofa, prav tako kot iz mene ni naredilo nekega kristjana. Človek pride k teozofiji v skladu z lastnimi napori, ki jih je vlagal v preteklih življenjih. Če bi bilo to res, bi lahko mislili, da bi morali že v otroški dobi nadaljevati tam, kjer se je končalo preteklo življenje. Toda zakon evolucije ni takšen. Gibamo se v ciklih in ne s preprostim neposrednim napredovanjem. V vsakem življenju se ponovijo vsi pretekli cikli - kondenzirana življenja se zgostijo v dnevih, minutah, sekundah. Če bi človek lahko od otroštva naprej preučil vsako prehodno fazo svojega življenja, bi lahko razbral celotno zgodovino svoje preteklosti. In ko človek dokončno pride k teozofiji, to pomeni, da se je z njo srečal že v preteklem življenju. Do te mere kolikor se človeku zdijo te stvari enostavne in znane, lahko začne presoјati, kakšen je bil njegov razvoj v preteklosti. Kot pri vsem drugem je človek tudi pri tem tak, kot se je sam naredil. Ne gre za to, da bi imel človek možnosti za učenje, za katere je bil nekdo drug prikrajšan. Ustrezen učitelj se bo javil, če se je človek pripravil na učenje. Upoštevajte, da nismo vsi ljudje enako stari. V resničnem življenju smo nekateri veliko starejši od drugih, čeprav smo rojeni v določenem časovnem obdobju.

Pri človekovih zgodnjih prizadevanjih za resno napredovanje na okultni poti ne smemo gledati na to, da bi ta lahkotno odšla iz njegovega življenja, kar je za vse začetnike zelo pomembno in le redko pravilno poudarjeno. Prvi učinki bodo vedno zapletli življenje iz naslednjega razloga: ko človek živi običajno življenje, pluje v skupnem toku brez večje volje ali moči, kot je potrebna, da ostane na površju. Ko pa človek začne z resnim naporom, da bi postal okultist, usmeri svojo voljo na pot proti skupnemu toku in takoj občuti silo toka. Prebujajoči se okultist se mora spopasti z raznovrstnimi težavami in motnjami, si utreti pot med njimi in se učiti iz njihovih učinkov na svojo naravo ter ohraniti ravnovesje. Ni mogoče predvideti, v kolikšni meri bo prizadet kakšen posameznik, vendar pa človek najbolj pogosto naleti na nerazumevanje, izgubi prijatelje in ostane sam. Začetnik mora biti pripravljen na takšne stvari. Res se zdi, da nekatere navidezne začetnike ne doleti nič takega, vendar pa v resnici to niso začetniki, ampak prehajajo skozi nek star cikl, v katerem so v preteklosti že daleč prišli.

Pomanjkanje zaupanja in samozavedanja je preprosto zgolj še eno izražanje občutka ločenosti. Ko rečete 'primanjkuje mi zaupanja,' se samo vprašajte, kaj natanko mislite s tem. Ali to pomeni, da človek na nek način občuti, kako ga nekdo nenaklonjeno PRIMERJA s sotrpini? Ko čuti nekaj takega, se človek ne ozira na Resnični Jaz, ki je jaz vseh. Tisti, ki se pritožuje, je instrument, nižji, ločeni osebni jaz. Edino pravo zdravilo je torej začeti ločevati Resnični Jaz od njegovega instrumenta. Obrnite se in pogledajte ter analizirajte ta osebni jaz. Preučujte njegovo naravo. Vprašajte se, zakaj tako hrepeni, da bi bolj sijal od drugih? Za vašo uporabo je najboljši od vseh možnih instrumentov zato, ker vam noben drug ne bi prinesel izkušenj, ki jih potrebujete za svoj razvoj. Ta občutek bi morali sprejeti z odobravanjem, ker vam razgali dejstvo, da sebe obravnavate kot ločenega človeka od drugih.

Enako velja za samozavest. Ni pravega zdravila kot le vzpostavitev ravnovesja v sebi in pogled, da so vse osebne stvari ločene od vas, od dejanskega jaza - to je edino zdravilo. Na začetku lahko veliko pridobite, če usmerite pozornost na preučevanje drugih, namesto da bi svojemu umu pustili uk-

varjanje s tem, kaj si drugi mislijo o vas. Opazujte drobne pomanjkljivosti drugih, primere neravnovesja, itn., vendar ne na brezobziren, ampak na nenavezan, neoseben način. Kasneje preučite svojo lastno naravo in preverite, ali se te napake drugih ne ponavljajo tudi v vaši lastni osebnosti. Medtem ko si vztrajno prizadevate ohranjati nenavezano, brezosebno držo, si ne dovolite, da bi vas pri tem prizadevanju motili številni neuspehi. Za vas kot začetnika sta samoanaliza in vztrajno opozarjanje samega sebe, da vaša osebnost niste VI, temveč vaš instrument, najbolj varna pot. Domnevam, da veste ali pa ste že slišali za obstoj tudi drugih načinov in sredstev, ki se za pospeševanje evolucije uporabljajo v okultnih krogih. Če vztrajate, so mnogi od njih - v resnici večina - pripomočki, ki lahko povzročijo razvoj določenih psihičnih sposobnosti. Nikoli pa ni preveč opozarjanja tistih, ki se učijo, da psihizem ni teozofija ali resnični okultizem in da še zdaleč ne pomaga k duhovni razsvetlitvi, temveč da bolj pogosto kot ne človeka ovira in ga potisne nazaj. *Luč na pot* in *Glas tišine* jasno določata nalogo, ki jo je treba opraviti, preden je mogoče poiskati pomoč mojstra. "Preden lahko oči vidijo, morajo biti nezmožne solza, itn." - kar pomeni, da mora tisti, ki se uči, pridobiti ravnovesje, ločenost od osebnih želja in čustev, tako da ga ta ne morejo več odnesti ali spremeniti njegov namen. To nalogo mora vsak od nas opraviti brez pomoči, dovoljeni so zgolj napotki nekoliko starejšega študenta. Dokler to ni opravljeno, je kakršno koli odpiranje vrat v resnične duhovne svetove skrajno nevarno. To, kar vam pravim, je resnična pot - nenehno in vztrajno poskušajte doseči nenavezano, neosebno držo do življenja. To ne pomeni, da bi uničevali čustva ali postajali brezčutni, ampak preprosto pomeni, da bi bili sposobni ohraniti nepretrgano ravnovesje, ne glede na to, kako silovita so čutenja. Naj vas zadovolji vedenje, da to po malem počnete, zato odložite nasilne želje po hitrem napredku in nenadni širitvi znanja. Takšna želja ni nič drugega kot drug aspekt nižje narave, ki zahteva osebno potešitev.

Preprosta opazovanja, kot je obred, ki sem vam ga nakazal, pomagajo, če jih opazujete v pravem duhu - poskus uresničitve tega, kar nakazuje sim-



bolizem. Pomagajo pomiriti nižjo naravo in omogočijo, da skozi prodre iskra višje narave. Vendar pa so tudi preproste stvari, kot so te, nekoristne ali še slabše kot nekoristne brez predhodnega vzpostavljanja nenavezanosti na osebno. Če zavest ostane osredotočena v osebnem, bo že preoblikovan učinek sam povzročil bolj ali manj hudo motnjo. Če niste prepričani, da lahko vsaj za nekaj časa pozabite na svojo osebno plat, se ne bi smeli siliti k sodelovanju niti pri tem obredu. Karkoli te vrste predstavlja korak onstran začetnikovega truda. Prvi korak morajo vsi storiti z lastnimi napori.

Vrednost preučevanja filozofije, če se preučevanju teozofije lahko posvetite z vso srčnostjo, je v tem, da potopi osebno naravo in povzroči njeno začasno pozabo. Vendar pa mora biti študij sam sebi namen in ne sme predstavljati nečesa, kar bi potešilo zgolj osebno poželenje po znanju, še manj pa, da bi študij predstavljal neprijetno dolžnost.

Upam, da bodo ti namigi morda v pomoč.

\* \* \*

PO KOM je v let prisiljen stremeči Um?

PO KOM je izsiljeno napredovanje Prvega Življenja?

PO KOM je izdihnen Glas, s katerim ljudje govorijo?

KDO, resnično, je SVETLEČI, ki ukazuje glasu, vidu in sluhu?

TISTO, ki ga oni imenujejo Sluh sluha, Um uma, Glas glasu,

TISTO je ŽIVLJENJE Življenja, Vid vida.

Ko Tisto osvobodijo Modri, ki prehajajo iz tega sveta, odprejo Vrata Večnosti.

Vid ne gre tja, niti glas ne gre tja, niti um. Nismo videli, niti ne vemo, kako je lahko podano znanje o Tistem; kajti Tisto, o čemer želimo govoriti, je ZNANO in tudi NEZNANO.

## *Resnična okultna pot*

### *Predgovor*

Vsebina te drobne knjižice je bila izvorno predana v obliki predavanja dublinskemu krogu adyarskega Teozofskega društva. Kasneje je bila na prošnjo urednika predelana in v sedanji obliki objavljena v reviji *Theosophy in Ireland*. Avtor, kapetan P. G. Bowen, ki je bil takrat neodvisni preučevalec Starodavne Modrosti, je medtem postal predsednik The Hermetic Society v Dublinu. Na ta položaj ga je imenoval dr. George Russell, ("A. E."), Ustanovitelj tega društva. Kapetan Bowen je soglašal z objavo tega članka v knjižni obliki.

Pisec tega predgovora je iz RESNIČNE OKULTNE POTI zbral mnoga zrna duhovne pomoči, zato pošilja to knjižico v svet z zaupanjem in s prepričanjem, da bo njeno preučevanje enako ali še bolj pomagalo tudi drugim. Njena resnična vrednost se površnemu bralcu morda ne bo razkrila; pravi iskalec, ki ve, da brez napora ni mogoče pridobiti nič vrednega, pa ne bo skoparil z osredotočenim preučevanjem, ki je potrebno zanjo in kakršnega si tudi zasluži. Pisec je prepričan, da bo takšnemu iskalcu prinesla bogato žetev. Knjižica je predana v duhu resničnega bratstva in je droben prispe-

vek, ki ga pisec teh besed ponuja v podporo tistim, ki si prizadevajo hoditi po poti duha.

*E. A. Ansell*

POIŠČI MODROST, KI PREBIVA V SKRIVNEM,  
PA BO, KO JO BOŠ NAŠEL, TVOJE TUDI VSE OSTALO.

Teozofija ali Resnični Okultizem je iskanje Resnične Modrosti, Resnična Modrost pa je Božanska Modrost, kajti nič, kar ni Božansko, ne more biti v celoti resnično.

Ljudje pripisujejo besedi TEOZOFIJA različne pomene, zato da bi se prilagodila njihovim posebnim namenom, medtem ko je pomen, ki ji ga pripisujem sam, edini pravi pomen.

Okultizem je precej manj določen izraz, zato ga je mogoče upravičeno uporabljati na bolj svoboden način z namenom, da bi nakazali iskanje skrivnega znanja katerekoli vrste. Vendar pa RESNIČNI ali Božanski Okultizem pomeni le eno stvar, in sicer ISKANJE BOŽANSKE MODROSTI PO SKRIVNIH POTEH.

Druge oblike Okultizma lahko vodijo do takšne ali drugačne vrste znanja in moči, vendar pa znanje in moč nista MODROST.

MODROST je stanje uravnovešenosti in ravnotežja. Resnična modrost se lahko izraža le iz negibno uravnovešenega in uravnoteženega zornega kota. Njeno izražanje vključuje takšno posameznikovo stanje, ki je popolna ne-navezanost na katero koli stvar. Če obstaja vezanost ali privlačnost do katere koli stvari, potem bo človek to stvar odobral in zato izražal odpor do in ločenost od drugih stvari ter mu med vsemi stvarmi ne bo uspelo obdržati ravnovesja, brez katerega ni mogoče izraziti modrosti. Resnična Modrost pomeni stanje absolutne ne-navezanosti na KATERO KOLI STVAR v Življenju, to pa pomeni tudi absolutno navezanost na Življenje kot nedeljivo celoto.

Iskanje ali izvajanje katere koli druge skrivne umetnosti ali znanosti ovira izražanje modrosti, kajti sproža navezanost na nek poseben vidik življenja ter zato ločenost od drugih.

To, kar sem povedal, mora “Novic naj-bo” razumeti, da bi bil pripravljen stopiti na Pot Resničnega Okultizma.

Pred vsakim človekom, ki se odloči za iskanje Resnice, se odpreta dve Poti. Prva se nahaja izven njega in se vije proti jedru brezmejnega vesolja, na robu katerega stoji kot nepomemben atom. Druga, ki se začne na istem mestu kot prva, pa teče proti neznanemu jedru človekovega lastnega bitja.

Nevedni človek, ki presoja na podlagi videza, se neizogibno usmeri na prvo pot. Spoznava, da je nemočen in neveden ter zato misli, da lahko resnico, naj je kakršna koli že, poišče le izven sebe. V skladu s tem začne častiti in občudovati katero koli bitje ali bitja, ki se mu zdi(jo), da poseduje(jo) modrost, ter upa, da si bo pridobil njegovo/njihovo naklonjenost ter z njim(i) delil to, kar poseduje(jo). Njegovo prepričanje ga žene zdaj k temu, zatem k drugemu, ki trdi, da je najbližje izvoru resnice, in v prosjačenje za nekaj drobtinic iz njihove shrambe. Toda njegovi naporu mu ne prinesejo tistega, kar lahko vsak preučevalec Življenja sprevidi sam.

Zunanja pot je Pot, po kateri je skozi zgodovino v glavnem hodilo človeštvo. Iz primerjave med stanjem človeka iz kamene dobe in stanjem civiliziranega človeka je mogoče jasno videti, da ne vodi do Božanskega. Po materialnih in intelektualnih dosežkih med njima obstaja ogromen prepad, a po Duhovnih dosežkih prepad med njima ni velik, če ta sploh obstaja. Odstranite zakone in običaje, ki jih je vzpostavil civilizirani človek, da bi zadovoljil svoje materialne interese, pa se bo izkazalo, da ni nič bolj prežet z duhom Univerzalnega Bratstva kot primitivni človek. Odgovor vam ponuja obča zgodovina, ki je zgodovina vojne, osvajanja in izkoriščanja slabotnejšega.

Zunanja pot ne vodi do Božanskega. Dejansko ne vodi nikamor. Vidimo lahko, da so se tisti, ki so hodili po njej dovolj dolgo, lahko prepričali, da je zbledela in jih pustila v praznini nevere v karkoli Božanskega. Pa vendar

so ti, ki so dosegli to stanje nevere, bližje Božanskemu kot tisti, ki ga še vedno iščejo zunaj. To bom pred zaključkom še bolj razjasnil.

Poglejmo zdaj Notranjo Pot - pot, ki vodi iz človekovega zunanjega, svetnega jaza, nazaj v globine njegovega bitja. Človek morda na njej ne bo dolgo ugledal večjega obeta Resnice kot na Zunanji poti. Vendar pa bo, če bo gledal dovolj dolgo in dovolj inteligentno, slej ko prej zaznal, da je to Pot, po kateri hodijo vsi tisti, ki se kakor koli približujejo Modrosti. Ko se v njem porodi ta zaznava, je človek na razpotju.

Vendar pa le redki v življenju prečkajo Križišče, na katerem prejmejo svoj prvi preblisk o oddaljenem žarku Resnice. Postali so tako odvisni od zunanje pomoči, da se bojijo narediti korak na Notranjo Pot, kajti to je Pot, po kateri mora Romar hoditi sam. Tisti, ki si upajo narediti nekaj obotavljajočih se korakov, se skoraj vedno obrnejo, prestrašeni, ker so ostali sami. Pohitijo nazaj na Križišče, kjer se nahajajo številni VODNIKI, ki ponujajo bergle za slabotne in prodajajo zemljevide ter načrte Poti za nevedne. Toda ti Vodniki niso pomočniki, ampak zaviralci. Njihovi načrti so lažni, kajti tudi sami niso nikoli hodili po Notranji Poti. Za Romarja so njihove bergle nekoristne, kajti na Notranji Poti se lahko zanaša le na lastne noge.

Pa vendar človek lahko vidi Resnico in običajno jo tudi vidi, vendar pa ne glede na to ponavadi zapravi življenje na Križiščih, trepetajoč in obotavljajoč se v strahu pred nadaljevanjem poti. Lahko celo zapre ušesa za globok glas in svoje oči za slabotno, oddaljeno svetlobo Resnice ter sprejme pomoč enega od Vodnikov in se slepo vrne nazaj na nekoristno Zunanjo Pot.

Vendar pa se poleg teh Vodnikov na teh Križiščih nahajajo tudi drugi. Ti ne ponujajo bergel, niti načrtov, temveč tiho in z neskončno potrpežljivostjo KAŽEJO smer proti Notranji Poti. Zakaj vztrajajo, če se za njih ne zmeni ali jih ne opazi niti eden od milijonov? Zato, ker vedo, da jih čaka kraljevska nagrada, če se bo proti smeri, ki jo kažejo, podal vsaj eden od desetih milijonov.

Ali ni bilo že tolikokrat rečeno in ali niso že mnogi z neodvisnim razmišljanjem spoznali, da znanja človeku ni mogoče podariti, temveč da se mora to poroditi v njem samem, da bi lahko rekli, da ga v resnici poseduje? Ljudje govorijo o Učiteljih, pa vendar noben Učitelj nikoli ne podari znanja v tem smislu, da bi nekaj vliil v um, v katerem pred tem ni bilo ničesar. Preden lahko človek reče, da se je neko stvar naučil, mora ta stvar obstajati v njegovem umu.

Nedolgo tega sem imel priložnost, da v filozofski razpravi z mladim prijateljem uporabim matematični račun, za katerega rešitev sem kot aksiom uporabil dobro znano algebraično formulo:  $(X + Y) \times (X - Y) = X^2 - Y^2$ .

Na koncu sem svojemu prijatelju rekel, "Formulo si sprejel kot aksiom. Ali misliš, da je pravilna?"

"Gotovo je pravilna," je odgovoril.

"Toda, kako VEŠ, da je pravilna?," sem vztrajal.

"Kako? O njej sem se učil v šoli."

"Hočeš reči, da ti je nek učitelj povedal, da je pravilna, in da si mu ti verjel, a ne?"

"Da," je bil odgovor.

"Toda, ali res VEŠ, da te je dobro poučil? Ali bi, na primer, stavil življenje na njegovo besedo?"

Moj prijatelj se je obotavljal. Na njegovem obrazu se je pojavil dvom. Jasno je, da ni vedel, ali je enačba pravilna ali ne.

"To je čudno," je rekel, "mislim, da dejansko ne vem, ali je pravilo točno ali ne."

"Zakaj tega ne odkriješ sam," sem vprašal. "X in Y sta neznanki, abstraktni količini; recimo, da sta  $X = 3$  in  $Y = 2$ ."

Naredil je kot sem rekel in hitro dokazal, tako kot to lahko stori vsak, da je trditev točna.

In dokler ni sam preveril pravila, moj mladi prijatelj ni VEDEL, ali je točno. Torej, do tistega trenutka se od svojega učitelja dejansko ni naučil ničesar. Prej je zgolj preprosto slepo sprejemal zagotovilo nekoga drugega in si domišljal, da je to vedenje. Še več, če človek dobro preuči to stvar, potem lahko reče, da se je dejansko nekaj naučil od svojega učitelja šele POTEM, ko se je v njegovem umu porodilo vedenje.

Obstaja preprosto dejstvo - čeprav bodo morali mnogi precej razmišljati o njem, da bi ga cenili - da v človeku vse dejansko znanje že pred-obstaja in da je tisto, za kar se zdi, da prihaja od zunaj, zgolj objektivizirano notranje vedenje. Preden človek v resnici neko stvar pozna, je ta stvar že prevzela obris v njem samem.

Iz tega jasno sledi, da je nesmiselno pričakovati pomoč ali modrost od katere koli osebe ali katere koli stvari izven sebe. V trenutku, ko VEŠ, da so Učiteljeve besede RESNICA, on preneha biti tvoj učitelj. Pred tem te ne uči, ampak ti ponuja neko stvar, ki jo ali slepo sprejmeš - zaradi česar ostaja izven tebe - ali pa jo prevedeš v neko objektivno obliko, sorazmerno s tistim nekaj vedenja o njej, ki je v tebi že razvito.

Tisti, ki to dobro razumejo, morajo posledično razumeti tudi to, da sta vsa megla in zmeda, ki ju zaznavajo v objektivnem svetu, proizvod tistega predela njihove lastne narave, v katerem prebiva njihova zavest.

Svet in vesolje sta objektiviziran jaz vsakega posameznega človeka. Na podlagi tega razumevanja mora človek dojeti, da BOŽANSKO, ki si ga predstavlja kot prebivajoče v osrednjih globinah Prostora, ne prebiva tam, temveč v jedru njegovega lastnega bitja.

Noben Učitelj ne more VSTOPITI v človekovo bitje in ga voditi nazaj proti njegovemu jedru. Vsak človek mora po tej poti hoditi sam. Vse, na kar se je naslanjal izven sebe, mora opustiti, ker ga zgolj ovira na njegovi poti navznoter: tega ne more vzeti s seboj. Pa vendar se bodo na tej poti navznoter še pojavljali učitelji - nekateri takšni, za katere ve, da se bo od njih lahko nekaj naučil in drugi, ki se jim mora odpovedati, da ga ne bi zadrževali.

Učitelj vseh Učiteljev pa se nahaja na oddaljenem koncu Poti - ne svetuje, niti ne usmerja, temveč potiska naprej. Vendar pa teh zadnjih besed še ni mogoče razumeti.

Ko ima človek enkrat vpogled v katero koli stvar, ki je zanj objektivna - to pomeni, ko jo resnično POZNA - ta stvar zanj ni več pomembna. Vsrkal jo je in njena vrednost je postala del njega samega, prazno lupino pa odvrže brez obžalovanja. Vendar pa tako dolgo, dokler se človeku zdi nek zunanji predmet tako pomemben, da se ga oprijemlje, tako dolgo ga ne pozna in se glede njega zadržuje na mrtvi točki.

Vsi ljudje se oprijemljejo te ali one stvari in si vcepljajo v glavo, da jim pomaga, dejansko pa je vse, kar jim določena stvar nudi, zgolj občutek varnosti, ki se poraja ob trdni zasidranosti.

Stvar, ki se ljudem zdi potrebna, je njihova zasidranost v svetu z njihovimi lastnimi svetovi, vendar pa je pri njej potrebna zgolj resnica, ki jo prekrivajo njeni videzi. Ko ljudje to dojamejo, potem ta stvar za njih ni več koristna in jo opustijo. Takrat vedo, da je vse, kar je v njej realno, del njih samih, ostalo pa je zgolj lupina, zgolj videz in ne realnost.

Človek začne resnično napredovati, ko spozna, da bolj ko se mu zdi nek zunanji predmet pomemben, bolj gotovo je, da ga ne pozna.

To, kar pravim, ni nekaj novega, temveč je stara stvar; tako stara, da nikoli ni bilo časa, ko je ni bilo. Ponavljali so jo iz dobe v dobo, in tako bo tudi v bodoče. Pa vendar si le redki, ki zanjo slišijo, prizadevajo delovati v skladu z njo, ker naj bi to bila pretežka stvar. In še tisti redki, ki ji poskušajo slediti, to večinoma počnejo brez znanja; ni stvar, ki bi postala del njih samih. Tako najdemo takšne, ki se zanašajo na besedo, ne da bi jo razumeli ter bežijo iz sveta in njegovih oblik v puščave in samostane z mislijo, da se tako učijo. Vendar temu ni tako.

Če človek pobegne v puščavo ali v celico, ne zbeži pred nevednostjo in zmedenostjo svoje lastne narave, za katero je nemiren svet objektivna podoba. Bežanje pred katero koli zunanjo obliko nikakor ne pomaga, je kvečjemu



ovira. Človek sicer lahko zapre svojo zavest za njen obstoj, tako kot noj skrije svojo glavo v pesek, vendar pa ga to še bolj trdno zasidra - zadrži ga svet zmede, in ker zunanje oblike ne zaznava, si neha prizadevati, da bi jo spoznal, kar je sen in ne budnost, kar je boj, da bi postal njen ujetnik.

Človek se mora osvoboditi stanja nevednosti, ki obstaja v njem samem in ki povzroča, da pripisuje pomembnost kateri koli obliki tega objektivnega sveta - domu, deželi, družbi, cerkvi. Spoznati mora resnico v teh stvareh, ki so, vsaka od njih in vse, le njene ozke in izkrivljene oblike. Če se v njem prebudi poznavanje te resnice, postanejo oblike zanj predmet ravnodušnosti.

Če bo do njih ravnodušen, pred njimi ne bo skušal zbežati ali jih uničiti. Vedeti mora, da poskus bega pred določeno obliko tega sveta ali njenega uničenja pomeni, da je ta oblika zanj pomembna. Povedal sem in pokazal, da je to, kar se zdi človeku pomembno, takšno le zato, ker tega ne pozna.

Eden od naših mlajših bratov mi je dejal, da bo tovrstno razmišljanje mnoge privedlo v stanje brezizraznega zanikanja ali v agnosticizem. To je res. To je nujno stanje, skozi katerega gredo ali bodo šli vsi preden se začne resnično napredovanje. V tem stanju človek prepozna svojo lastno nevednost, kar je nujen uvod v resnično učenje. Preden se človek začne gibati navznoter, se mora izmuzniti vsem sidrom, ki ga vežejo na zunanjo avtoriteto. Zato mora nastopiti čas - ki lahko traja le trenutek ali pa številna življenja - ko človek obstane sam v praznini - ko ga nič, kar je zunanje, ne zadržuje ali podpira, in ko se v njem še ni porodilo nič, česar bi se lahko oprijel. To, kar mnoge zadržuje pri tem, da se naslanjajo na zunanjo podporo, je strah, bodisi zavesten ali nezaveden, pred to izgubo in tem osamljenim stanjem. Tu pa tam človek zdrсне v to stanje ali je potisnjen vanj zgolj zato, da bi hitro pohitel nazaj in se oprijel novega sidra. A ne pridobi ničesar, dokler ne vzame poguma v obe roki in sam ne stopi v praznino.

Človek ni Teozof, dokler ne zbere ta pogum ali pa ga razvije s svojo odločno voljo. Članstvo v katerikoli Cerkvi ali katerem koli društvu ali katerem koli krogu, ki samega sebe imenuje teozofski, še ne naredi človeka za Teozofa.

Dejansko mu lahko celo prepreči, da bi to postal; čeprav, kot sem pokazal, ni nujno, da bi bilo tako. Vendar ali ni tako, da bo človek s tem, ko bo postal član katere koli človeške institucije, ki se razglasi za instrument Resnice ali za obliko, v kateri se manifestira Resnica, pričel misliti, da bo nujno tudi sam postal prejemnik Resnice? Seveda pa ne postane nič takega.

Kakršno koli Resnico že posedujejo njegovi prijatelji, je ta njihova in ne njegova, kajti ostaja izven njega. S tem, ko se jim pridruži, ne pridobi znanja, ki ga lahko posedujejo njegovi bratje, tako kot mojemu mlademu prijatelju že samo članstvo na fakulteti ni prineslo znanja njegovega učitelja, ampak se je to moralo poroditi v njem samem s pomočjo njegovega lastnega navora in izkušnje. Včlanitev v Cerkev ali katero koli drugo združenje zato človeku ne pomaga ali ga osvobodi nujne po individualnem naporu. V večini primerov ne pomeni nič drugega kot le prestavljanje sidra z mesta, ki ni več varno, na bolj trdno mesto.

Vendar ne mislite, da bi moral zaradi tega človek prekiniti stik s svojo Cerkvijo ali s katerim koli združenjem, katerega član je. Če iz oblike ni potegnil njene Resnice in si je prilastil, potem oblika ostaja zanj pomembna stvar; najsi je njen član ali ne, zanj ostaja pomembna. Kakšen smisel ima potem prekinitev stikov s stvarjo, ki zanj nima nikakršnega pomena, če pa je iz oblike posrkal resnico in nanjo gleda zgolj kot na lupino? Če prejema pomoč, jo je našel v samem sebi in oblika jo zgolj objektivizira. Če obdrži obliko, je ta prav tako le objektivna podoba vidika navezanosti njegove lastne narave. Beg pred tem vidikom ga ne bo osvobodil.

Položaj človeka je enak, bodisi stoji sam ali pa pripada izbranemu društvu z milijoni članov. Če je posrednik za Resnico, bo ta sijala skozenj, če pa ni takšen posrednik, mu to ne bo omogočilo nobenega povezovanja z drugimi. Recimo, da je njegova Cerkev ali Red veliko okno z milijoni razdelkov, med katerimi so nekateri čisti, tako da skozi nje sije čista svetloba, medtem ko so drugi motni, pri čemer se njihova motnost razpenja od zgolj delne do polne zastrtosti.

Ali bi se narava katerega koli od teh razdelkov spremenila, če bi ga odstranili in vstavili v neko osamljeno odprtino? Sončna svetloba bi v mejah njegove motnosti še vedno prodirala skozenj, bodisi bi stal sam ali pa povezan z drugimi.

Če bi Modreci ali Učitelji predstavljali čiste razdelke v širnem mozaiku, v katerem navaden človek predstavlja motnega, ali bi Resnica, ki sije skozenj, kaj vplivala na njegovo naravo? Ne bi. Morda bi lahko odseval nekoliko svetlobe, ki sije skozi druge - kar pomeni, da bi jo ponavljal. Vendar pa ponavljanje v nobenem smislu ne spreminja njegove lastne narave.

Kaj je potem tisto, kar človeku prinese Resnico, če upoštevamo vse, kar sem povedal in orisal v zvezi z resničnim VEDENJEM? Resnico mu podarja zgolj tista stvar znotraj njega - POZNAVALEC, edini RESNIČNI JAZ. Ta POZNAVALEC, ki pozna in podarja Resnico, je sam Resnica. Obstoj večne Resnice bo prepoznal do te mere, kot je v njem prebujen Resnični Jaz - do te mere in zgolj do te mere. Resničnega učenca Modrosti ne bo prepoznal tako dolgo, dokler to ne bo postal on sam. Modreci in Učitelji bodo hodili po cesti mimo njega, pa jih ne bo prepoznal, dokler se sam ne bo povzpел do njihove družbe.

Mnogi ali večina med vami, ki poslušate te besede, ste razmišljali in meditirali o mnogih vidikih filozofije, ki ji pravimo Teozofija, vendar pa se zdi, da le redki upoštevate osrednji nauk, brez katerega vse ostalo ne pomeni nič. Osrednji nauk je TEMELJNA ZDRUŽENOST VSEGA OBSTOJA. Obstoj je ZDRUŽENOST - Ena in NEDELJIVA. Če se človek zaveda obstoja, potem mora biti tudi on sam ta Združenost in nič manj. Če bi bil manj, potem ne bi bil zavesten, kajti celota je nedeljiva in ni razdeljena na dele.

Nadalje, nenehno slišimo in ponavljamo, da je Človek Mikrokozmos. Kaj si predstavlja človek, ko ponavlja ta nauk? Ali ne nekaj podobnega temu - Kozmos si predstavlja kot širno območje neskončnih vidikov. Človeka, Mikrokozmos, pa si predstavlja kot majhno območje s svojstvi, ki so miniaturne kopije širšega območja. Ali si ne predstavlja samega sebe kot majhno

območje, ki zaseda neskončno majhno točko v velikem območju, Makrokozmosu, če obravnava odnos med velikim in malim? Tako si predstavlja dve ločeni stvari, eno neskončno večjo in nadrejeno drugi.

Takšno pojmovanje ne predstavlja Resnice. Resnica počiva v aksiomu Hermesa, Trojno Velikega Mojstra:

“Kakor Znotraj, tako Zunaj; kakor Veliko, tako Malo; kakor Zgoraj, tako Spodaj; obstoja le ENO ŽIVLJENJE IN EN ZAKON: v BOŽANSKI ekonomiji ni nič Notranje, nič Zunanje; nič ni Veliko, nič ni Malo; nič ni Zgoraj, nič ni Spodaj.”

Človek, Mikrokozmos, ni neskončno majhno območje, in Kozmos ni neskončno veliko območje. Ne obstajata dve območji, ampak le ena stvar, kar lahko vidimo, če pogledamo skozi različna konca ogromnega teleskopa. Človek skozi en konec vidi neskončno povečan obstoj, skozi drugega pa neskončno zmanjšanega. Pa vendar gleda eno stvar in ne dve, njeno realnost pa zgolj, ko odloži svojo lečo. EN OBSTOJ, en velik in en majhen, se zdi dvojen zgolj v primeru, če nanj gledamo preko dveh koncev leče omejene zavesti.

Modreci in Učitelji obstajajo in človek jih mora najti v sebi. Dokler jih človek ne najde v sebi, jih ne bo prepoznal v nobeni objektivni obliki. Zgolj toliko, kolikor človek s svojo notranjo gotovostjo VE, da so besede in poti nekoga drugega resnica, zgolj v tolikšni meri nekdo drug zanj postane Mojster ali Učitelj. Vendar pa človek, če v nekom drugem prepozna nek vidik Resnice, ne bi smel slepo ali brez poznavanja sprejeti vsega, kar ta reče. Če tako ravna, se znova zasidra in postane oboževalec oblike, ki je v določenem primeru zanj objektivizirala žarek Resnice.

Vse religije sveta, ki so se porodile okoli imena nekega Učitelja, dolgujejo svoj obstoj tej napaki. Nekateri učenci so v nekaterih besedah ali dejanjih Učitelja prepoznali objektivno obliko žarka Resnice, ki se je porodil v njihovem lastnem bitju. Iz tega prebliska vedenja so zdrsnili v slepo spreje-

manje Učitelja kot utelešenja absolutne resnice ter pozabili, da je bil on le utelešenje ene same iskre resničnega vedenja, ki se je porodilo v njih samih.

Pravi pomen besede VERA je skoraj povsem pozabljen. Svet misli, da pomeni slepo ali nerazumno verovanje. Njen pravi pomen je precej drugačen. Res je, da vključuje verovanje, ki ne temelji na razumu, vendar pa je to verovanje, ki je daleč od tega, da bi bilo slepo; odvisno je od določenega vedenja, ki ga človek pridobi, ko se v njem prebudi POZNAVALEC, Resnični, Notranji Jaz. Zapoved da mora imeti Vero, ki se človeku tako pogosto ponuja, ni povelje, da se mora predati nevedni predanosti nekemu drugemu ali pa njegovim besedam. Prav nasprotno, to je povelje, da človek samega sebe osvobodi navezanosti - navezanosti na tisti sorazmerno nizki, zelo omejeni vidik Uma, ki se imenuje Razum. POZNAVALEC prebiva onstran Razuma in onstran vsega, kar običajni človek pozna kot Mišljenje.

Kadar ima človek to pravo Vero v Učitelja, takrat to pomeni, da se je v njem prebudil POZNAVALEC, Edini Učitelj; oblika, v kateri se pojavi Učitelj, je preprosto objektivna podoba tega, kar je znotraj človeka sprožilo budnost.

Nenehen klic človeka, ki išče, tako izgovorjen ali zamolčan, je: "Zakaj Modri ostajajo skriti, ko bi vendar lahko stopili na svetlo in razsvetlili svet s svojo modrostjo?" Kako pa običajni človek ve, da ne stopajo na svetlo? Kako pa ve, da niso že te besede, ki jih podajam, podane s strani Modrega? Če bi vam zagotavljal, da je temu tako, bi nekateri med vami to morda verjeli, nekateri pa ne. Toda nihče ne bi vedel ali govorim resnico ali ne, kajti v nobenem še ni prebujen POZNAVALEC. Če bi uspel s sten izbrisati tiste okraske, bi vsi verjeli v mojo nadčloveško moč in me morda sprejeli kot Modrega, a s tem bi se zgolj vezali na svoje čute in ne bi bili čisto nič bližje svobodi resničnega znanja kot prej.

Modri in Učitelji ter njihovi nižji jazi, Sli, so se in se še pojavljajo v svetu ljudi. Vendar pa lahko naredijo zgolj to, da človeku pokažejo pot in mu svetujejo, da po njej hodi sam. Njihovo sporočilo je vedno enako - preprosto sporočilo, ki vam ga predajam. Kaj predstavljajo vse knjige o Filozofiji Živ-

ljenja, ki so bile napisane v njihovem imenu, vsi sistemi in znanosti o Življenju, ki so jih učili? Nič drugega kot le kažipot, ki kažejo na Pot, po kateri mora človek hoditi z lastno močjo. Filozofije nakazujejo ZAKAJ so potrebni človekovi napor, sistemi in znanosti pa nakazujejo KAKO, in to je vse. Vsak izmed vas, ki me poslušate, vsak človek mora sam opraviti delo, za katerega Filozofija priskrbi razlog, sistemi in znanosti pa sredstva. Nihče tega ne more opraviti zanj. 'Jaz sem Pot, Resnica in Življenje', je dejal Učitelj, vendar pa je on govoril iz tistega večnega "Jaz-a," ki je jedro vsega bivanja in vsakega bitja. Človek se mora poistovetiti s tem "Jazom" na ta način, da se umakne vanj po Notranji Poti in da na koncu postane tisti POZNAVALEC, ki je RESNICA.

\* \* \*

Na začetku je bila Zemlja brez oblike in praznine,  
Tema pa je prekrivala VELIKO GLOBINO.  
Nato se iz TEME zasliši GLAS, ki pošilja svoje odmeve skozi ne-Bivanje,  
zaslišijo se besede, ki govorijo:  
Jaz sem vse, kar je bilo. Jaz sem vse, kar je.  
Jaz sem vse, kar naj bi bilo.  
Jaz sem vse oblike;  
vse oblike živijo v meni, a jaz nisem VSE-OBLIKA, temveč le moje prehajajoče sence.  
Jaz sem vsa moč;  
vsa moč se giblje v meni; a jaz nisem VSE-MOČ, temveč le moji spremenjajoči se aspekti.  
Jaz sem vsa modrost;  
vsa modrost sije v meni, a jaz nisem VSE-MODROST, temveč le moji nestalni odsevi.  
Vse znanje, vsa moč, vsa substanca živijo v MENI in jaz sem v njih ter se manifestiram skozi njih, a sem tudi nad njimi in za njimi, večno nemanifestiran.

## *Univerzalno bratstvo*

Ali je sploh mogoče uresničiti univerzalno bratstvo? To je neizgovorjeno vprašanje v mislih mnogih, ki si ga prizadevajo uresničiti, vendar odkrivajo, da za to niso sposobni. Če vprašanje pomeni, ali ljudje sploh lahko dosežejo združenost osebnih ciljev, interesov in idealov, potem se odgovor nujno glasi "ne." Glede na to, da si je skozi svojo zgodovino človek zavestno in nezavedno prizadeval doseči združenost, je skorajda pretresljivo videti, kako malo resnične modrosti je razvil preko svojih neuspehov. Če le za trenutek odpre oči, človek vidi, da nista niti dve osebi enaki. Kako je potem v osebnem življenju sploh mogoča združenost? Če pogleda bolj natančno in razišče tiste pogoste, pa čeprav prehodne primere solidarnosti med množicami ljudi, odkrije, da se občasno dogajajo le zaradi sebičnosti, zaradi te ali one stvari. Posameznik se z drugimi združuje v armadi, plemenu, narodu in si celo lahko domišlja, da to združevanje pomeni življenje v bratstvu z njimi, vendar pa temu ni tako. To, kar ga poganja, je uresničevanje njegovih lastnih interesov, vezi z drugimi pa mu omogočajo, da jih lažje uresniči. Sam tega ne bi zmožel.

V vsakem gibanju, ki se je promoviralo zaradi združevanja ljudi, tudi najdemo to isto stvar. Najdemo jo tudi v tako-imenovanih duhovnih gibanjih.

Ustanovi se društvo ali sekta, ki vabi ljudi, da se ji pridružijo, ti pa nato izražajo združenost s svojimi sočlani. Vendar pa, ali se ta združenost kdaj koli udejanji? Naj si na to vprašanje odgovori vsak sam!

Ali je človek resnično iskren, ko se pridruži cerkvi, društvu ali gibanju ter se zaveže načelu univerzalnega bratstva? Ali pa se ne glede na svoj osebni pogled pridruži zaradi zavedanja, da so vsi ljudje bratje ali pa se pridruži zato, ker skuša iz združenja nekaj pridobiti?

Prepričanje, da je mogoče doseči takšno stvar, kot sta bratstvo ali združenost osebnosti, je utvara zavesti, ki je osredotočena v osebnostnem jazu. Vendar pa je v njej, tako kot v vseh drugih utvarah, klica resnice. Sledite tej iskri resnice do njenega izvora, pa boste prebudili realnost bratstva. Vsi ljudje so bratje - še več kot to, so ENO, toda ta združenost je le na duhovnih ravneh, na ravneh realnosti. Uresničevanje univerzalnega bratstva zato zahteva umik zavesti z ravni osebnosti na raven realnosti.

Oblikovanje jedra Univerzalnega Bratstva zato ne pomeni zgolj organizacije katerega koli društva s tem idealom kot njegovim izraženim ciljem. Takšna stvar se sama po sebi ne bo bolj približala doseganju ideala kot katero koli od brezštevilnih "bratstev," ki že obstajajo ali so obstajala z bolj ali manj podobnim ciljem, bodisi izraženim ali dojetim. V resnici bo oblikovanje takšnega društva ali pridružitvev takšnemu društvu bolj verjetno prej preprečilo uresničitvev njegovega cilja kot pa ga promoviralo. Ali ni neizogibno, da bi se morali vsi tisti, ki živijo v ločenem jazu, zavedati nasprotovanja tistih, ki se nočejo pridružiti njihovemu društvu ali pa nenaklonjeno gledajo na njegov način delovanja? Če se zavedajo kakršnega koli takega nasprotovanja, potem bratstva ne uresničujejo. Če se nekdo zaveda svoje istovetnosti z vsem življenjem, ki pomeni zavest o realnosti bratstva, potem je brat vsem ljudem. In če je temu tako, kako naj potem pridružitvev nekemu društvu kaj doda k tej realnosti? Če obstaja zavest o bratstvu, potem ni nobene potrebe po oblikovanju društva, da bi ga promoviralo. Če pa ne obstaja, potem je društvo, ki ga izraža, zgolj prazna oblika.



Pa vendar, kakor sem dejal, v vsem tem zunanjem naporu obstaja iskra resnice. Jedro univerzalnega bratstva se lahko oblikuje in se oblikuje, "KO SE DVA ALI TRIJE ZDRUŽIJO V MOJEM IMENU" - kar pomeni, da se dva ali trije, ali katero koli število ljudi, združi z namenom iskanja Duhovne Uresničitve. Takšna jedra so resnična OKULTNA BRATSTVA. Tisti, ki še niso pripravljeni napredovati proti temu cilju, lahko s pomočjo cele bojne armade iščejo po celem svetu in ne bodo nikoli našli lož, seznamov članov in niti členov združenja. S pomočjo kakršne koli lastne volje ali želje jih ne morete najti ali postati eden od njih. Ko pa se vaš obraz usmeri proti Luči, vas lahko najdejo oni in vas naredijo za enega od njih. V trenutku, ko v skladu s svojo smerjo napredovanja kateri koli od nas opravi svoj prvi zavestni napor, da bi se ločil od osebne sebičnosti, postane novinec v enem od Sedmih Velikih Bratstev, ki obkrožajo svet in so spojena v Osmem Bratstvu, v Bratstvu Popolnih Ljudi. Ne pravim, da se bo človek že v tem ali naslednjem življenju objektivno zavedel svojega noviciata ali svojega Bratstva, ali katerega koli njegovega učitelja ali sla. Vendar pa to ni pomembno, kajti nikoli več ne bo brez prijatelja ali vodnika, razen če se bo odvrnil od luči.

## *Predstavitev knjige Okultna pot*

*Predavanje, Cervignano, 13.12.2019*

Ker v kratkem predavanju ne bo mogoče celovito predstaviti sedem korakov ali lekcij, ki jih predstavlja in podrobno obravnava ta knjiga, bom na začetku predstavitve vsake lekcije podal kazalo vsebine, da si boste lahko ustvarili vsaj bežen vtis o zasnovi knjige. V njej ni besede, ki bi bila odveč, zato upam, da bom s tem predavanjem vsaj delno uspel v temu, da si o knjigi ustvarite določeno sliko.

### *Čiščenje tal*

Sedem lekcij Praktičnega Okultizma / Lekcije naslovljene na Učečega / Kdo je Učeči / Pravila za Učečega / Izvor Lekcij / Terminologija Lekcij - Besednjak

Uvod v knjigo predstavlja to, kar Bowen imenuje "Čiščenje tal," oziroma priprava uma učečega na to, kar ga čaka v praktičnih lekcijah. Tako razjasni, komu je knjiga namenjena in kakšen je njen namen, nato pa predstavi, kakšno držo mora zavzeti bralec-učeči, da bi lahko v praksi uspešno uporabil pridobljeno znanje.

### *Komu je knjiga namenjena?*

Sedem lekcij je namenjenih aspirantu, ki se želi resno pripraviti na pot učenca, vendar pa zaradi odsotnosti merodajnega vodstva ni sposoben razumeti, še manj pa uporabiti pravila, ki so zapisana v klasičnih delih okultizma kot so *Luč na pot*, *Bhagavad Gita*, *Glas tišine* in v drugih, ki so njim podobna. Bowen pravi, da je knjiga napisana le za tovrstne študente in za nikogar drugega. Bowen ni zapisal, da je napisana za bolj naprednega študenta, ki je sam našel pot ali pa za tistega, ki je k sebi pritegnil izkušenega učitelja. Pravi, da knjiga podaja le osnovna navodila, kar je tudi vse, kar mu dopušča njegovo znanje. Prav tako ni zapisal, da je knjiga napisana za študenta, ki je še vedno vezan na avtoriteto. Lekcije so za učečega, ki ima še vedno odprt um, čeprav je sledil mnogim vodnikom, zbral izobilje okulturnih informacij in si zgradil določeno pojmovanje o notranjih svetovih in o poti, ki pelje do njih.

### *Namen knjige*

Knjiga je namenjena vodenju v začetke načina življenja, ki nas bo, če mu bomo korak za korakom marljivo sledili, pripeljal do tega, da bomo sami odkrili vso resnico o življenju, ki jo bomo kadar koli potrebovali ali mogli uporabiti.

### *Potrebna drža*

Odložiti moramo vsako željo po tem, da bi bili učeni in razmišljati zgolj o učenju. Znanje je so-obstoječe z življenjem. Življenje je večno, zato učenja ni nikoli konec. Narediti moramo vse, kar lahko, da bi si znova pridobili "stanje otroka, ki smo ga izgubili."

### *Predpogoj za uspešno delovanje*

Še preden se dejansko lotimo katere koli naloge smo naredili prvi korak k njenemu uspehu, če preučimo vse, kar lahko izvemo o njeni naravi in o naravi napora, ki ga zahteva. Ta korak se zaključi šele potem, ko človek pozorno pretehta lastno naravo in se v luči pridobljenega znanja odloči, ali

ima dovolj moči in predvsem volje, da opravi to, kar bo delo od njega zahtevalo. Skok v delovanje, brez kakršnega koli tovrstnega predhodnega gibanja, pomeni, da bodo precej narastle možnosti za neuspeh, ki naravno in neizogibno spremlja vsa človeška prizadevanja. In če to velja za nalogo, ki jo je potrebno opraviti v vsakdanjem svetu, potem to toliko bolj velja za tisto, ki se nahaja v okultnem kraljestvu.

### *Vir lekcij*

V nekaterih lekcijah lahko razločimo nekatere ideje in prakse, ki so povezane z radža jogo. Druge (še posebej v IV. lekciji) bi le stežka povezali s kakšnim drugim izvorom kot s Kabalo in njenim simbolom, Drevesom Življenja. Nekatero lekcijo kažejo na izvor v filozofiji arhatov ali teozofiji H.P. Blavatsky; in spet druge na starodavne misterije in druidizem.

Orisan sistem ne izvira iz nobene od splošno znanih in razvrščenih okultnih šol. Splošna osnova izvira iz sistema, ki mu je sledil skriti krog študentov okultizma (katerega laik ali zunanji član je bil tudi Bowen) in katerega delovno središče se je nahajalo na Srednjem Vzhodu in ki se ni naslanjal na nobeno posebno tradicijo. Lahko pa bi ga, brez neprimerne nenatančnosti, imenovali HERMETIČNI, zavedajoč se, da je "hermetična filozofija," po besedah nekega starejšega brata, "brezmejen ocean Resnice, osrednja točka, v katero se steka in v kateri srečamo vsako reko, vsak tok - najsi izvira na vzhodu, zahodu, severu ali jugu."

Bowen pravi takole: "Zelo si želim jasnega vedenja, da nisem ustvarjalec materiala, s katerim delam, temveč bolj tolmač, zato sprejemam le tovrstno odgovornost."

### *Besednjak*

Kakor pravi sam zase, Bowen zaradi nepoznavanja merodajnih del okultizma ni obvladal okultne terminologije, ki jo poseduje večina zahodnih študentov, zato je moral razviti svojo lastno terminologijo. Ko pišemo o okultizmu, se seveda ni mogoče izogniti posebnim terminom, a prav tako se le težko izognemo temu, da ti ne bi degenerirali v navadne etikete. V teh

lekcijah je zato uporabil le angleške izraze. Zaradi odvrnitve kakršnega koli dvoma o njihovem natančnem pomenu je dodal Besednjak, ki bo v primeru skrbne preučitve v veliki meri zmanjšal terminološke težave, ki bi jih sicer prinašale lekcije. Za to knjigo je značilna neobičajna obširna uporaba velikih in ležečih črk, s katerimi je avtor označil posebno rabo besed, kakršno zahteva njegov sistem mišljenja. Zelo jasno bi morali razumeti, da se pomeni, ki jih pripisuje raznim izrazom, nanašajo le na takšne kot jih je v tej knjigi uporabil sam.

Primer:

BIVANJE (BITJE) Isto kot ŽIVLJENJE.

Bitje (Bivanje) Celovita ali resnična narava človeka ali katere koli entitete.

bitje (bivanje) Vsakodnevni pomen.

### 1. Lekcija - Filozofska osnova

*ABSOLUTNO - DA-NOST - ŽIVLJENJE, koren Obstoja - VEDNO-NASTAJANJE / BOŽANSKA TROJICA / Človek simbol Življenja / Zaključni Namigi in Mantre*

V tej lekciji Bowen predstavi filozofske temelje, pri čemer se nasloni na osnove ezoterične filozofije, kakor jih je v svojem delu *Tajni nauk* predstavila H. P. Blavatsky in jih dopolni z metafizičnim pogledom hermetičnih filozofov.

Prva predpostavka Okultne Filozofije, naj si je to filozofija Vzhoda ali Zahoda, je ABSOLUTNO. Vendar se na splošno zdi, da študentje, in celo tisti, ki so si zadali nalogo, da bodo učili, zelo slabo razumejo pravi pomen tega pojma. Da to JE, je edina možna trditev, ki je ABSOLUTNA in ki jo je mogoče podati v zvezi z ŽIVLJENJEM ter z vsem, kar je vključeno v ta termin. Princip DA-NOSTI je ABSOLUTNO. H. P. Blavatsky pravi, da je BIT-NOST, raje kot BIVANJE, EDINO ABSOLUTNO.

DA-NOST je edini princip v vsem življenju, ki ga ni mogoče z nobenim sredstvom kakor koli pre narediti, odpraviti, zamenjati s čim drugim ali spoznati povsem ločeno od stvari, ki SO, od življenja, ki JE.

Človek lahko le ponovi, kar je povedala H. P. Blavatsky: “Odprite oči in sami preverite dejstvo.” Zato DA-NOSTI, EDINEGA ABSOLUTNEGA, ne pojasnjuje in ga tudi ni potrebno pojasnjevati.

Ko pojem ABSOLUTNEGA v celoti dojamemo enostavno kot DA-NOST, ta služi Učečemu na najbolj praktičen način: iz uma enkrat za vselej odstrani vsako hirajočo senco prepričanja v izven-kozmičnega “Kreatorja” ter s tem podeli usodni udarec moči avtoritete, za katero je vera v ločenega Boga osnovni koren.

Ko prehaja iz ABSOLUTNEGA, ki JE, na stvari, ki so, Bowen najprej obravnava tisto, kar je koren ali Nepojavnost univerzalnega obstoja. To je abstraktno BIVANJE, ki ga imenuje preprosto ŽIVLJENJE, kajti termin BIVANJE hitro povzroči napačno razumevanje. ŽIVLJENJE je neskončno in večno bivanje, ne pa bitje, pa tudi ne kolektivne hierarhije Bitij, ki sestavljajo manifestirani Univerzum.

ŽIVLJENJE poseduje eno samo svojstvo - za katerega pravimo, da obstaja samo po sebi - kakovost VEDNO-NASTAJANJA. V svojem velikem delu, *Tajni nauk*, H. P. Blavatsky govori o tem VEDNO-NASTAJANJU kot večnem, nenehnem GIBANJU, ki se v vzhodnjaškem okultizmu imenuje “Veliki Dih.” In to “večno, nenehno Gibanje” se razodeva v brezkončnem sprevodu aspektov ŽIVLJENJA, ki prehajajo v samo ŽIVLJENJE.

Končna REALNOST, v katero večno prehajajo in v kateri se izgubijo vsi videzi, je ŽIVLJENJE. ŽIVLJENJE samo zase je večni sprevod njegovih aspektov, ki večno izginjajo v Nepojavnosti, je VEDNO-NASTAJANJE, “večno, nenehno Gibanje” dejanskega UNIVERZUMA. ŽIVLJENJE je; vendar pa se manifestira le v svojem edinem svojstvu, VEDNO-NASTAJANJU, ki je ONO SAMO.

Bolj metafizičen način pristopa k temu predmetu pa je naslednji: BIVANJE (ali katero koli Bitje) je v končni metafizični analizi sestavljeno iz treh elementov, od katerih nima nobeden kakršne koli neodvisne manifestacije in ga ni mogoče drugače spoznati kot le v povezavi z drugima dvema. Ti trije elementi so ZAVEST, ENERGIJA in SUBSTANCA. Vsi trije obstajajo v vsaki stvari - v vsakem aspektu ŽIVLJENJA.

V prizadevanju, da bi izrazili pojem, ki je v bistvu neizrazljiv, so mojstri misterijskih šol izgubljenega sredozemskega sveta opisali ta nepogojeni sestav kot metafizično VIBRACIJO, ki se odvija izven Prostora in Časa, kjer ZAVEST in SUBSTANCA kot nepogojena elementa, nenehno izpodrivata drug drugega, medtem ko je ENERGIJA sama VIBRACIJA. Isti mojstri in njihovi nasledniki, hermetični adeпти, so to VIBRACIJO imenovali tudi BOŽANSKA TROJICA, medtem ko so jo njihovi bratje na daljnem vzhodu imenovali preprosto TISTO.

Človeški um lahko pojmuje to BOŽANSKO DELOVANJE zgolj kot nenehno in večno ovijanje svetleče ZAVESTI v telo temne SUBSTANCE ter kot nenehno ter večno podajanje temne SUBSTANCE v objem svetleče ZAVESTI.

Če ga skrčimo v termine časovne-zavesti, se "božansko delovanje" manifestira na že nakazan način, kot pojavno Vedno-nastajanje, katerega del je tudi človek sam. BOŽANSKA VIBRACIJA je povsod; človek s prebujenimi zaznavami lahko povsod in trajno zazna bleščeče telo Zavesti, ki se potaplja v telo Substance in se nato ponovno dviga iz njega v sijoči obliki Otroka, ZNANJA.

ŽIVLJENJE večno govori človeku o svoji naravi preko svojih tisočih aspektov, a najbolj jasno in nezmotljivo govori prav preko človekovega lastnega Bitja. Človek ima nenehno ob sebi govoreči simbol neskončnega ŽIVLJENJA, večno nespremenljivega, a večno spremenljivega v svojih manifestirajočih se svojstvih. Čeprav ga človek ne pozna, pa vsakokrat ko izreče ma-

gične besede: "Jaz SEM Jaz," razglša: "Jaz (ŽIVLJENJE) SEM Jaz (ko ta aspekt postaja on sam)" oziroma da je on sam to ŽIVLJENJE.

Ob zaključku te lekcije Bowen pravi, da si znanje o okultnih naukih ne pridobimo iz njihove predstavitve ali na podlagi sklepanja o njihovi naravi, temveč s preučevanjem nespremenljivega ŽIVLJENJA v VEDNO-NASTAJANJU.

## 2. *Lekcija - Praktična osnova*

*Prvi preizkus / Samo-izpraševanje / Gonilna Moč / Začetne težave / Navade - (a) Nezavedne navade, (b) Pol-zavestne navade, (c) Zavestne navade / Psihoanaliza / Apetiti / Krepost in razvada / Zaključna mantra*

V tej lekciji Bowen predstavi to, kar mora storiti Učeči, da bi se znebil pomanjkljivosti v svojem značaju in se tako pripravil za resno delo.

Rečeno je, da POT počiva v JAZU. Lestev, po kateri se aspirant vzpenja je zato v Jazu in osnova, na kateri stoji, je jaz. Pustolovec nima druge gotovosti ali varnosti kot le tisto, ki si jo s skrbno načrtovanimi in potrpežljivo uporabljenimi preizkusi zagotovi sam. Za samo-preizkušanje resnično lahko rečemo, da je začetek in nadaljevanje napredovanja na OKULTNI POTI. Nima konca, kajti Jaz, ki preizkuša jaz, raste in se spreminja ob delu ter ob tem spreminja tisto na čemer dela.

Zato si mora začetnik zastaviti naslednja vprašanja:

VPRAŠANJE I: "Ali sprejemam kot dejstvo, da se Človeško Bitje lahko izpopolni?"

Če na to vprašanje ne morete z gotovostjo odgovoriti z DA, potem to kaže, da vam primanjkuje filozofskega temelja, ki naj bi ga priskrbela prva lekcija.

VPRAŠANJE II: "S kakšnim motivom iščem POT?"

Odgovor: zato, ker "želim doseči popolnost"

VPRAŠANJE III: "Kaj je popolnost?"



Odgovor: "Popolnost je združenost z BOŽANSKIM BIVANJEM."

VPRAŠANJE IV: "Kaj je POT?"

Odgovor: "POT je ŽIVLJENJE, VEDNO-NASTAJANJE."

Torej, če zdaj ponovimo: "Skakšnim motivom iščem POT?", bi odgovor lahko bil: "Želim si biti POT" ali bolj jasno: "Želim si biti VEDNO-NASTAJANJE."

S tem, ko smo spoznali naravo naloge, ki smo jo izbrali, in smer našega polja delovanja, smo osvojili ustreznosti dveh Elementov ŽIVLJENJA - ZAVESTI in SUBSTANCE, njenega negativa. Da bi se usposobili za gibanje proti svoji nalogi, moramo zdaj osvojiti še resnično ustreznost tretjega Elementa, ENERGIJE, to pa je Moč Interesa.

V ta študij nas z lahkoto potegne interes, ki nikakor ni interes za dejansko delo samo po sebi, ampak bolj želja po taki ali drugačni vrsti nagrade, ki naj bi po našem mnenju sledila vložnemu naporu. Če je tako tudi v našem primeru, potem nas naši naporji ne bodo pripeljali do resnične POTI, ampak nas bodo od nje še bolj oddaljili. V našem Bitju obstaja legija nižjih jazov, od katerih se vsak nenehno bori, da bi ohranil svoj lasten obstoj in se okrepil tako, da bi si podredil oživljajočo Moč Interesa. Od teh zaslužnjevalskih nasilnih posvojiteljev ne moremo pobegniti drugače kot le z nepopustljivim samo-opazovanjem in samo-izpraševanjem.

VELIKO DELO, doseganje zavestne združenosti z ŽIVLJENJEM, z VEDNO-NASTAJANJEM, zahteva preobrazbo viharnih množic nižjega jaz-stva v disciplinirano armado, ki je v celoti podrejena človekovemu Višjemu Jazu, priči in simbolu edinega resničnega JAZA. Začne se s prvim vprašanjem, ki ga Višje Bitje Aspiranta naslovi na nižje, in konča s tem, kar so stari Mojstri poimenovali stanje PREPROSTOSTI - stanje, ki ga simbolizira formula: "Jaz SEM Jaz." V tem PREPROSTEM stanju se Jaz poistoveti z JAZOM in prepozna samega sebe v njegovem edinem svojstvu VEDNO-NASTAJANJU, v Nepojavnosti discipliniranega Bitja, ki je bilo nekoč neurejeno nižje jaz-stvo.

Problem, ki muči številne Učee, obstaja v tem, kako se prepričati, da je trenutni Opazujoči Jaz resnično Višji Jaz in ne masker. Možen je le en odgovor: v celotnem vesolju izven NAJVISJEGA JAZA ni nobene druge gotovosti. Ne iščite gotovosti, kajti to je iskanje nagrade in pomeni živeti v Času, ne pa v Večnosti.

Trenutno Opazujoči Jaz ni nikoli resnični JAZ, kajti JAZ je ŽIVLJENJE, ki obstaja, a ni manifestirano. Opazujoči Jaz je od trenutka svojega svitanja le odsev, priča in simbol ŽIVLJENJA, ki je neskončna SVETLOBA, ki pa v trenutku, ko postane dejavna, takoj preide v senco, v fazo edinega svojstva, v VEDNO-NASTAJANJE. Kot taka takoj postane predmet opazovanja in iskanja drugega in globljega Jaza; iz tega razumevanja se je porodil starodavni Hermetični KLJUČ do okultnega napredovanja, ki bi ga lahko podali takole: "IZPRAŠUJTE IZPRAŠEVALCA, OPAZUJTE OPAZOVALCA, PRESOJAJTE SODNIKA."

Če bomo ta Hermetični KLJUČ uporabljali pravilno in marljivo, nam bo odprl vsaka vrata, ki zapirajo pot Učecemu, pri čemer pa moramo opraviti precej dela in preseči marsikatero težavo preden dosežemo resnično spretnost pri njegovi uporabi.

Le redki verjamejo, da lahko širitev zavesti spremljajo raznovrstne nevarnosti, kajti le redki razumejo, da so misli in čutenja dejavna bitja, živi jazi, od katerih skušajo vsak sam in vsi vladati Bitju in držati v ujetništvu Višji Jaz, ki bi se sicer umaknil iz njihovih pasti v združenost z ŽIVLJENJEM.

V nadaljevanju nato avtor naniza hierarhijo nižjih jazov - strahove, sovraštva, duhovni ponos, navade - in načine, s pomočjo katerih naj bi se Učee z njimi spopadel.

### 3. Lekcija - Deset kreposti

*Informacija ne Znanje / Značaj resničnega Učitelja / Dolžnost Učeeega / Dolžnost Učitelja / Okultizem: Znanost o Življenju / Deset Kreposti: praksa, prvi korak / Domišljija in njena uporaba / Problem Neškodljivosti / Problem Resnicoljubnosti / Problem Pravičnosti /*

*Komentarji o treh problemih / Krepost Čistosti / Krepost Samo-zaupanja / Krepost Dobrodelnosti / Krepost Zadovoljnosti / Krepost Razlikovanja / Krepost Preprostosti / Krepost Samo-predaje / Nasvet in opozorila / Zaključna mantra*

V tej lekciji Bowen obravnava naslednji ključni pogoj za kakršno koli okultno delo, in sicer izvajanje kreposti v vsakdanjem življenju študenta.

Informacija ni Znanje, ampak sredstvo, s katerim je mogoče Znanje pridobiti. Znanje ni MODROST, ampak so ga poimenovali Lestev do MODROSTI, MODROST pa je cilj Učenca.

Lestev Znanja ni že pripravljena in prislonjena za uporabo Novincu: pripraviti si jo mora sam, z bolečino in delom. Material, s katerim jo izgrajuje, pa je izkušnja. Dejstva in ideje, ki od njegovega učitelja prihajajo do njega, so le posebna polja izkušnje, ki s pomočjo prizadevne raziskave prinašajo rezultate, ti pa potem, ko jih vsrkamo, postanejo Znanje, Telo Realnega Bitja.

Preučujte ta starodavni Ključ Modrosti: “Nič ni lažno, nič ni resnično; vse stvari, ki obstajajo, so zgolj maske Resnice; ne sprejmite nobene stvari; ne zavrnete nobene stvari; učite se iz preučevanja vseh, vendar se učite predvsem od Učečega.”

Velika Učiteljica H. P. Blavatsky je Resnični Okultizem nekoč definirala kot “ZNANOST O ŽIVLJENJU: UMETNOST ŽIVLJENJA.” Tako kot ni mogoče s poslušanjem glasbene teorije in opazovanjem igranja glasbenika izpopolniti umetnosti igranja na glasbeni instrument, se tudi Umetnosti Življenja ni mogoče naučiti iz druge roke.

Po vzpostavitvi trdne osnove bi moral Aspirant začeti z bolj določenimi in konkretnimi poskusi, da bi živel v skladu z Zakoni Življenja. Živeti v skladu s temi zakoni pa pomeni živeti krepostno. Modri Ljudje Vzhoda so zaradi tega zapisali, da se mora izvajati praksa določenih ključnih Kreposti pred kakršno koli prebuditvijo tistih skritih moči Bitja, ki jih nadzira Adept in katerih uporaba naredi iz človeka več kot človeka. Kreposti, ki označujejo resničnega Učenca, so obširno našteje v navdihujočem vzhodnjaškem spisu

*Bhagavad Gita*. Kreposti so zaradi praktičnih namenov običajno spojene v niza desetih, pri čemer bi naj na drugih pet gledali bolj kot na dopolnila prvih pet kot pa na popolne Kreposti same po sebi. Tako imamo:

(a) - (1) Neškodljivost, (2) Resnicoljubnost, (3) Pravičnost, (4) Čistost, (5) Samo-zaupanje;

(b) - (6) Dobrodelnost, (7) Zadovoljnost, (8) Razlikovanje, (9) Preprostost, (10) Samo-predaja.

Živeti pomeni BITI. Živeti krepostno pomeni BITI kreposten. "Ali sem kreposten?" Učeči si mora zastaviti to vprašanje, kajti od njega se zahteva odgovor, ki ne temelji na prepričanju, temveč na znanju, ki je pridobljeno iz neposredne izkušnje.

Zgolj malo ali nobene priložnosti ponujajo zelo umetni pogoji, ki obdajajo civiliziranega človeka, da bi se začel zavedati skritih sil ali jazov, ki živijo v njem. V svojem lastnem Bitju ima Učeči na voljo instrument, ki mu lahko da vse, kar potrebuje za svoje učenje, če ga pravilno uporabi. Ta instrument je Domišljija. To je zmožnost, ki usposablja um za oblikovanje slik o dogodkih in pogojih, ki bi lahko obstajali v sedanjosti ali prihodnosti, ali so morda dejansko ali potencialno obstajali v preteklosti. Domišljija omogoča Jazu, da se povezuje s temi mentalnimi podobami in na ta način pridobiva izkušnje, ki so enako realne in celo bolj koristne kot katera koli, ki jo je mogoče pridobiti v objektivnem življenju. Z njeno pomočjo lahko Učeči v nekaj letih, pogosto celo v nekaj dneh ali celo urah, pridobi znanje, ki mu ga ne bi mogla nuditi objektivna izkušnja številnih življenj.

Nato avtor naniza vaje, ki temeljijo na tem, da Učeči priključijo mentalno sliko katere koli situacije, s katero se lahko sreča v svojem dejanskem življenju in si domišlja, kako je vključen vanjo ter si prizadeva z dejanjem in držo izkazati eno ali več od navedenih Desetih Kreposti, medtem ko podoživlja neko situacijo.

Po mojem mnenju te vaje predstavljajo izjemno priložnost za skupno delo v teozofskih krogih, kjer lahko sodelujoči v luči desetih kreposti obravna-

vajo konkretne situacije - pretekle ali trenutne - in poiščejo ustrezna ravnanja za njihov ustrezen razplet.

#### 4. Lekcija - Ravnesje

*Ravnovesje ponuja svobodo / Ravnesje nudi posest Duše / Duša in njene analogije / Korak / Celica / Rojstvo in ponovno rojstvo Duše / Elementi človekovega manifestiranja / Komentarji Elementov: Jaz, Energija, Področje Nevednosti / Praktična vaja uravnovešanja Sil / Opombe o pogojih / Komentarji o glifu Moči Bitja / Zaključna mantra*

Narava ali življenje si neprestano prizadeva vzpostaviti končno ravnovesje, ki bi ga moral iskati tudi študent okultizma. Zato Bowen predstavi gibanja v naravi, ki so analogna notranjemu življenju študenta.

Učenci živi v Vedno-nastajanju z nenehnim vzpostavljanjem ravnovesja Bitja v Jazu, ki ga nenehno rušijo jazi.

Opazujemo fizično delovanje, ki je med vsemi pojavi najlažje zaznavno in zaznajmo, katere lekcije nas lahko uči. Predpostavimo, da je beseda GIBANJE ime za DUH (ŽIVLJENJE), in mislimo na to, da si ga želimo spoznati v individualni obliki, ki se imenuje DUŠA, kar je edini način, na katerega ga je možno spoznati. Sedaj opazujemo telo v počitku: GIBANJE se skozi njega ne manifestira; če pa naj bi se premaknilo od tam, kjer leži, na neko mesto v bližini, se bo GIBANJE v njem manifestiralo kot Korak. Na primer, da se pojavi želja po gibanju. Takrat postanejo telesne energije dejavne na dva nasprotujoča si načina. Najprej se pojavi prebuditev energije pozitivnega ali izhodnega značaja, ki povzroči dvig in napredovanje noge, ki spravi telo iz ravnotežja ter mu podari napredujoče in spuščajoče gibanje, ki bi se končalo s padcem, če ne bi bilo nadzorovano. Vendar pa nasprotujoča energija negativnega ali zadržujočega značaja nadzira telo s pomikanjem centra gravitacije telesa v nov položaj, kar povzroči, da se dvignjena noga postavi v nov počivajoči položaj, na katerem se ji pridruži še druga, s čemer se znova vzpostavi ravnotežje.

Korak, kot se imenuje življenjski tok ali polni cikel življenja od rojstva do smrti neke entitete, se odraža v raznovrstnih gibanjih, ki so podobna opisanemu. Ta Ideja o Koraku, to Gibanje s Korakom, je DUŠA, ki jo iščemo. Z zaokrožitvijo telesa - fizično manifestacijo Koraka - postane Duša v celoti znana, nato pa z ogledalom, ki jo je razkril, znova izgine kot konkretna vizija, vendar pa živi naprej kot abstraktna Ideja, s katero se odtlej naprej istoveti GIBANJE.

Najbolj popolna analogija evolucije Duše, ki nam jo priskrbi ta materialni svet, je razvoj človekovega fizičnega telesa iz ene same protoplazemske celice. Življenjski cikel človekovega fizičnega telesa (in vsakega bitja) se začne, ko se združijo moške in ženske prvine ter ustvarijo oplojeno celico. Življenje v obliki pozitivne ali izhodne in negativne ali zadržujoče Energije se zdaj prebudi v tem, kar je bilo doslej v temnem, inertnem območju. Center gravitacije celice, ki je nujno povezan z življenjskimi Energijami in ga Bowen opredeli kot Življenjski-Center, se giblje iz svojega statičnega stanja proti pozitivnemu polu prebujenega Bitja, slednje pa nato nadaljuje s pozitivnim manifestiranjem svojega življenja kot iskalec in uživalec hrane. To pozitivno manifestiranje v primernem času doseže svojo mejo, na kateri postane prevladujoča negativna Energija; z njo povezan Življenjski-Center pa zaniha nazaj proti negativnemu polu Bitja kot pri nihalu, celica pa ob vsrkanju zaužite hrane negativno izrazi svoje življenje. Tako se začne Nihaj Bitja, kar je primerno ime za opisano manifestiranje, in se nato nadaljuje preko razvoja telesa celice, ki je takoj vzrok in manifestiranje, dokler območje, nekoč temno in inertno, ne postane povsem živo. Nato se Nihaj Bitja ustavi; Življenjski-Center postane uravnotežen in miren, pozitivne in negativne Energije pa v njem najdejo žarišče in preprosto postanejo Moč.

Enocelična entiteta s tem dosegom polne razvitosti takoj preneha obstajati, na njenem mestu pa se pojavi dvocelična entiteta - povedano z drugimi besedami, preprosta celica se razdeli in rastoče telo postane dvocelično. Uravnotežen Življenjski-Center bolj primitivne entitete z njo izgine in se v hipu znova pojavi v Nihaju Bitja njene bolj zapletene naslednice. In čeprav sta

prvotni Življenjski-Center in telo, ki ga je ta oživiljal, v nekem smislu izginila, to pravzaprav ni tako, saj ne živita naprej zgolj v bolj razviti obliki, ampak tudi nadaljujeta z obstojem v dveh vidikih - v obliki dveh novih celic in na isti prvotni ravni kot prej. Tako je Življenjski-Center v celici in v vsakem iz nje razvitem telesu resnična analogija Človekove Duše.

Bowen nato naveže to analogijo na filozofski temelj lekcij:

Trije Elementi, od katerih je vsak analogija enega od ne-pogojenih ELEMENTOV BOŽANSKE TROJICE, se povežejo, da bi proizvedli manifestiranje ŽIVLJENJA, ki se imenuje Človek, in jih je mogoče razvrstiti na sledeč način:

1) Element Zavesti, ki ga predstavlja Jaz

2) Element Energije, ki ga predstavlja a) Telesne življenjske-sile; (b) Nižja čustva: Želje, Strasti, Vzgibi; (c) Misli, Domišljije; (d) Višja čustva: Duhovni Instinkti, Navdih, Intuicije.

3) Element Substance, ki ga predstavlja "Področje nevednosti"

(1) Jaz: Jaz je preprosta Zavest Bitja in ne potrebuje nadaljnje opredelitve.

(2) Energija: Kot vse stvari v pojavnem Univerzumu, je v svojih manifestacijah tudi Energija pozitivna in negativna. V prvem aspektu nosi Bitje v delovanje navzven, v iskanje izkušnje, hrane, od katere živi in ki spodbuja njegovo rast. V drugem aspektu je delovanje usmerjeno navznoter in ga odraža Bitje ob vsrkavanju sadov svoje pozitivne dejavnosti.

Oblika se torej manifestira, ko se Jaz poveže z Energijo in jo uporabi kot sredstvo za povezovanje samega sebe s Substanco. Posledično, v zvezi s človeštvom, v Kozmosu ni oblik zunaj Območja Jaza.

(3) Področje Nevednosti: Izraz 'Polje Izkušnje' pomeni vse materialne okoliščine, misli in čustva, ki pogojujejo Jaz pri njegovem iskanju znanja - tako ga je treba razumeti. Vse, kar je povsem neznan na nekem Polju Izkušnje, je Področje Nevednosti. Pogoji Polja Izkušnje razmejujejo Področje Nevednosti in so oblike, utelešene Energije, področje samo po sebi pa je Substanca.

Ker ni znan, je morda ta koncept težko razumeti, a če si želimo resničnega razumevanja procesa evolucije Duše, potem je potreben napor za to, da bi ga dojeli. O fizičnem telesu in drugih objektivnih pojavih smo navajeni razmišljati kot o snovnih ter radi pozabljamo, da Substanca (ki je v ozadju, ali je podlaga manifestacije), ni Materija, temveč eden od treh metafizičnih Elementov Bitja, nasprotje Zavesti, in zato sama po sebi neznana in nespoznava. Materija je utelešena Energija, ne Substanca, temveč Jaz, ki ga Energija povezuje s Substanco. Ko Jaz, povezan z Energijo, vstopi v Temno Področje, ki je Substanca, se iz tega druženja porodijo oblike, ki se porajajo vse dotlej, dokler področje ni nastanjeno, njegovi prebivalci pa tvorijo nove pogoje, ki dopolnijo tiste, ki ga že razmejujejo. V teh novih pogojih se raziskovanje nadaljuje, dokler se končno vsi ne združijo in uskladijo v živem Telesu Znanja.

Med Področjem Nevednosti, v trenutku, ko vanj vstopi Jaz, ki je povezan z Energijo in celico v trenutku njene oploditve obstaja popolna analogija, in tudi za vse to, kar se zgodi v nadaljevanju, je ta analogija dobra. Tako kot se Življenjski-Center prebudi v temnem telesu celice, tako se tudi zarodkovna Duša (Jaz, ki ga Energija povezuje s Substanco) prebudi v Področju Nevednosti. Tako kot Nihaj Bitja deluje v celici, tako deluje tudi v Temnem Področju; Jaz, ki je povezan s pozitivno Energijo, se giblje v iskanju izkušenj, medtem ko je Jaz, ki je povezan z negativno Energijo, aktiven pri vsrkavanju plodov izkušnje. Tako kot celica končno doseže polni razvoj in se Energije, ki so aktivne pri njeni rasti, osredotočijo v njenem uravnoteženem Življenjskem-Centru, tako se tudi Temno Področje razvije v Telo Znanja, Energije pa se osredotočijo v Duši. Tako kot Življenjski-Center, osvobojen Nihaja Bitja, izgine, da bi se znova pojavil v Nihaju Bitja bolj razvitega telesa, tako tudi Duša, osvobodena z znanjem, izgine v svojo Realnost, in z njo Jaz, da bi se znova vključil v raziskovanje novega in širšega Področja nevednosti.

Nato avtor opiše, kako ta proces deluje v neki konkretni situaciji - izkušnji, oziroma obravnava ta objektivna in praktična sredstva za osvobajanje Jaza z uravnovešenjem Moči Bitja. Žal tega ni mogoče obravnavati drugače kot



le s skrbno analizo neke konkretne situacije, kar pa bi nam vzelo preveč časa. Naj omenim le to, da je namen te analize praktična vzpostavitev in ohranjanje ravnovesja, kot najbolj zanesljivo sredstvo za to pa navaja Miseslno-Moč NARAVNE DOLŽNOSTI, do katere nas privedeta študij in praksa KREPOSTI.

Popolno in trajno ravnovesje človeka popolnoma osvobodi vpliva Nižjih Čustev in ga tako naredi za moj tra objektivnih Pogojev na tem svetu. Vsa njegova manifestiranja se odvijajo preko instrumenta Duše, ki se navadnim ljudem zdi kot Osebnostni Jaz.

## 5. Lekcija - Invokacija

*Duša najdena, zgolj zato, da bi bila spet izgubljena / Učenec, zavestni služitelj Življenju / Dejanje odkritja Duše naredi iz človeka Učenca / Učenec "Družabnik Večnosti" / Preverjanje glifa Moči Bitja / Razlaga INVOKACIJE / Invokacija, privilegij in pravica / Načini Invokacije / Gospodje Varuhi / Zvok / Barva / Število / Ideja / Študij Svetih spisov / Pravila študija / Študij Poezije / Študij Glasbe / Študij Umetnosti / Študij Narave / Ceremonialna Magija / zaključni nasvet in opozorila / Zaključna Mantra*

Na začetku te lekcije Bowen opozarja, da nikakor ne bi smeli poskušati z vajami Invokacije in Evokacije, dokler nismo izpopolnili našega delovanja na osnovi predhodnih lekcij. V nadaljevanju se zaradi pomanjkanja časa ne bom posebej dotaknil značaja Gospodov Varuhov, zato naj omenim le to, da gre za Energije, ki se razkrijejo, ko izvajamo Invokacijo.

Ravnovesje med pozitivnimi in negativnimi Močmi Bitja podarja Aspirantu Videnje Duše, vendar pa to Videnje, če je zgolj priložnostna ali osamljena izkušnja, ne bo zadostovalo, da bi zaznavalec postal Zavestni posrednik Univerzalnega Zakona. Dušo je mogoče najti zgolj tako, da se jo spet izgubi.

V življenjskem obdobju vsakega človeka, ki se je dvignil nad čisto ločeno življenje Želje v življenje Mišljenja, se pojavi trenutek, v katerem vidi in spozna svojo Dušo, vendar pa ta vedno mine in Videnje je pozabljeno, razen morda kot senca sna, kajti Jaz, Videc, vstopi v novo Področje Nevednosti,

v katerem bo z novim Nihajem Bitja začel graditi novo Telo Znanja, v ogledalu katerega bo nekega drugega dne, morda v nekem drugem zemeljskem življenju, spet zagledal Videnje.

To, kar iskalca naredi za Zavestnega služabnika zakona, ni dejstvo, da je našel Dušo, temveč je to dejanje odkritja. Od Aspiranta se ne zahteva en sam ogromen napor, ampak trajna volja, da živi v skladu z ZAKONOM ŽIVLJENJA. Duša ni korak, ki ga je treba narediti in pozabiti: to je Pot, po kateri se potuje z vsakim korakom.

Ko je Novinec med izhodnimi in vhodnimi Energijami ustvaril ravnovesje, v katerem manifestira svoje življenje, ohranja to ravnovesje z nenehnim ponavljanjem napora, s katerim ga je ustvaril. Zaradi tega lahko rečemo, da je v praksi vsak resničen napredek ali trajna svoboda Jaza zagotovljena z nenehnim ustvarjanjem ravnovesja med dominantnimi pozitivnimi in negativnimi Močmi Bitja. Tako razkrito Poznavanje Zakona daje takojšnje razumevanje paradoksalnega aforizma starodavnih Hermetikov:

Prizadevajte si, da se gibljete, pa boste padli.

Prizadevajte si, da boste mirni, pa se boste gibali.

V tej lekciji so nato na kratko opisane štiri metode invociranja moči, kot tudi najbolj plodni načini za njihovo uporabo.

Od Učečega, ki z namenom invociranja pristopa k študiju Svetega spisa, se zahteva razločevanje, kajti brez sposobnosti izbire tega, kar je duhovno in zavračanja tistega, kar je lahko zgolj intelektualno, bo njegovo delo dolgotrajno in brez koristi. Zahodnemu študentu ni na voljo prav veliko pravih duhovnih Svetih spisov, vendar pa zadostno, da vam v primeru njihove uporabe ponudijo vso izkušnjo, ki jo potrebujete v tem življenju, ne glede na vašo marljivost in sprejemljivost.

Moč, ki jo iščete, obstaja v Učenjih in v tem, kar učijo - ni je v nas, v Jazu, ki se uči. Če želimo pridobiti to Moč, si prizadevajmo biti ta moč: predstavljajmo si, da smo v njej in si prizadevajmo čutiti, ne pa razmišljati, da

smo Glas, ki govori in tisto, kar on manifestira v govoru, ne pa tisto, kar naslavlja.

Dovolimo aspiraciji, da nas popelje navzgor v Bitje Krista, Krišne, Učitelja, Starodavnega; bodimo sami izpovedovalci besed, ki so pripisane njim in kmalu bomo začutili očarljive roke nadčloveških Moči, ki se nas bodo dotaknile in nas vodile.

V tem je skrivnost Invokacije. Pravila in navodila ter učenja v Svetih spisih so dejansko potrditve v zvezi z naravo Življenja, ki ga je ustvarilo Bitje, ki je eno z ŽIVLJENJEM. Prava Invokacija zato po splošnem prepričanju ne pomeni pritegovanja Moči k človeškemu Jazu, temveč utelešenje brezobličnih Energij v nove Moči na višji ravni, skozi instrument novega Jaza, ki se na njej poraja in pripada tej ravni.

Pravila, ki vladajo praksi Invokacije preko Poezije, so na splošno podobna tistim, ki prevladujejo v Invokaciji preko študija Svetega spisa. Potrdimo samega sebe kot pesnika v njegovem navdihnjenem stanju in bodimo tisti, ki izraža pesem, ne pa bralec ali poslušalec. Naj Ritmi, Zvoki in Ideje zazvenijo v naši Zavesti kot naši lastni, ne pa kot tisti od nekoga drugega.

Po drugi strani pa pri Glasbi ne gre za iskanje istovetnosti s katero koli človeško Dušo, bodisi še tako vzvišeno, ampak z Močmi Zvoka in Števila, To so Moči, ki so preprosto visoko duhovni, ne-individualizirani (glede na človeško Področje) aspekti Moči-Duše Bitja. In vse, kar je bilo rečeno o glasbi, enako velja tudi za Umetnost, s čemer imamo v mislih slikarsko umetnost.

Neokrnjena Narava je najbolj resničen, varen in učinkovit instrument od vseh instrumentov Invokacije, vendar pa je na nesrečo v našem civiliziranem svetu tisti, ki je Novincu najmanj dosegljiv. Invociranje preko Narave je za razliko od tistega, ki je komaj vstopil v Noviciat, bolj primerno za naprednejšega Okultista, katerega življenjska usoda, ki si jo je s preteklimi naporami ustvaril sam, se odvija daleč stran od mest in ne-razmišljajoče množice. Novinec si je zgolj redko prislužil privilegij uporabe tako popolnega inštru-

menta in le redko poseduje intuicijo, ki je potrebna za njegovo učinkovito uporabo.

Rezultati Invokacije se vedno manifestirajo z novo Močjo, ne glede na to, kako uporabljena sredstva prinašajo izgrajujočemu se Jazu povezavo z visokimi brezobličnimi Energijami, ki pripadajo Globokemu Bitju. Inteligentnega Uččega gotovo ni potrebno spomniti na to, da vsakemu zavedanju takšne Moči ali poglobljenega znanja katere koli vrste takoj sledi močna želja, da bi jo izrazil. Ob pojavljanju takšne želje nastopi čas preizkušnje, saj Energiji, ki jo predstavlja, ne smemo ponuditi proste poti, ker bo sicer ponesla Bitje v neuravnovešeno delovanje in se brez koristi razpršila po nižjih Področjih Jaza. Na novo utelešena višja Energija ali aspekt Duhovne Duše (ker je oboje) mora, ko vstopi na Področje Mislečega Jaza na svoji poti k zunanjemu izražanju, zasesti in zadržati osvobojeni in uravnovešeni Jaz, kraljestvo katerega je to Področje, in jo dodati k že osvobojenemu Telesu Znanja. Edino na ta način bo Moč, ki se je razvila preko dejanja Invokacije, postala dodatek Močem Jaza in mu nudila širšo svobodo.

Dela, ki jih za izvajanje Invokacije priporoča Bowen:

DELA PREDANOSTI: *Luč na pot*, Mabel Collins; *The Perfect Way*, Anna Kingsford; *Clothed with the Sun*, Anna Kingsford; *The Vow of Poverty*, Jasper Niemand; *Pisma, ki so mi pomagala*, W. Q. Judge; *The Candle of Vision*, A. E.; *Song and its Fountains*, A. E.; *The Sayings of the Ancient One*, P. G. Bowen.

FILOZOFSKA: *Tajni nauk*, H. P. Blavatsky.

ORIENTALSKA: (prevodi): Jezusovi nauki in parabole, Nova zaveza; Pavlove poslanice, Nova zaveza; *Bhagavad Gita*, Charles Johnston; **Bhagavad Gita**, W. Q. Judge; *The Great Upanishads*, Charles Johnston; *Glas tišine*, H. P. Blavatsky; *The Divine Pymander of Hermes*, Everard.

POEZIJA (sodobna) - Številni drugi pesniki, zlasti Tennyson in Wordsworth, so ustvarili genialne pesmi, vendar jim zaradi skrivnostnega razloga primanjkuje ognja, potrebnega za instrumente Invokacije. *Zbrane pesmi*, A. E.; *The House of the Titans*, A. E.; dela Shelleya, Swinburna, Browninga, Keatsa.

## 6. Lekcija - Evokacija

*Želje ni mogoče uničiti / Jaz se lahko osvobodi Želje / Jaz mora vitalizirati in nadzorovati Željo / Past Misticizma / Brez Znanstvenega znanja Učeči lahko zapade v misticizem / Cilj Znanstvenega Okultista je postati Zavesten služitelj vsemu življenju / Invokacija osvobaja od Nižjih Moči / Evokacija ponuja nadzor Nižjih Moči / Tabelarni prikaz razlogov za prakticiranje Evokacije / Evokaciji vladajo isti zakoni kot Invokaciji / Večje tveganje in težave pri Evokaciji / Praksa Evokacije preko: (1) Fizičnega urjenja, (2) Branja, (3) Gledališča, (4) Preučevanja Človeštva, (5) Učenja / Komentarji o fizičnem urjenju / Branju / Gledališču / Preučevanju človeštva / Učenju / Zaključen nasvet / Zaključna Mantra*

Bowen pravi, da postane na tej stopnji Poti Evokacija nujnost za študenta, ker mu edina nudi nenehno osvobajanje iz Polja Nevednosti v Telo Znanja. Pojasnjevanje pa nato začne z besedami *Luči na Pot*:

1. Zatri častihlepnost.

4. Deluj kot tisti, ki so častihlepni.

Pravo znanje pridobimo s potrpežljivo hojo na vsakem koraku na poti, ki vodi do POTI. Neizkušeni lahko vsaj intelektualno razume, da so ločitvene želje, kot je ambicioznost, ovire, ki jih je treba uničiti, vendar se le redko ali nikoli ne zaveda, da v Vesolju ni mogoče izbrisati nobene moči, ne da bi na njeno mesto postavili neko drugo moč.

Ali se Moč Častihlepja lahko dejansko uniči? Ne more! Toda vladanje Ločnega Jaza, ki ga poseduje Častihlepje in s katero se ta istoveti, lahko odpravi Bitje, oziroma drug in ne-ločen Jaz, ki poseduje vse želje v obliki aspektov samega sebe, ter tako uveljavi svoje Kraljevanje. Častihlepje se potem ne manifestira več v Človeku, ampak lahko Človek, če tako želi, manifestira tisti aspekt sebe, ki nosi ime Častihlepje.

V praksi Evokacije Jaz pošlje navzdol na ravni ločevanja Moč-Duše z izražanjem Svobodne, odgovorne Volje, ki jo poseduje. Tam se Moč, v povezavi z Osebnim jazom - v enem ali drugem od njegovih različnih aspektov - izraža navzven v oblikah ali željah, ki jih je "zatrla" Invokacija.

Zakoni, ki urejajo prakso evokacije, so enaki kot zakoni, ki vladajo Invokaciji, vendar je za Novinca njih uporaba veliko težja in pomeni večje tveganje.

Moč Ločenega Bitja, za katerega lahko rečemo, da je Častihlepje, Želja po Čutenju in Občutku Ločenosti, glavni hierarh, lahko varno evocira in varno uporabi le Jaz, ki je svoboden in ukoreninjen na svojo lastni ravni, ki pa še vedno živi v svojih aspektih - v zavestnem istovetenju z njimi. S takšnim ravnanjem lahko človek upravičeno in dejansko parafrazira izjavo Krišne, ki pravi: "S tem JAZOM sem ustvaril svet in živim ločen od ŽIVLJENJA."

Nobena filozofska predstavitev, ne glede na to, kako pametna je lahko, nas ne bo nikoli naredila za mojstra Evokacije ali nam podarila varnost pri nje prakticiranju. Naučimo se je lahko le z dolgo in potrpežljivo prakso in ne da bi začeli z njo prej, dokler nismo izpopolnili Invokacije.

Fizično Telo je Glavni Nadzornik Zemeljskega sveta. Od njegove kakovosti in načina, kako ga uporablja Jaz, je v prvi vrsti odvisno, koliko ali kako malo Znanja se vrača iz zemeljskih Področij Nevednosti v Globoko Bitje, da bi ga lahko preobrazili v Moč-Duše za dvig Jaza.

Potrebno je razumeti resnico, da mora človek, če naj bi stopil na Pot Učenca ali celo naredil kakšen resen napredek, ki presega prakso elementarnih stopenj Invokacije, posedovati določeno mero zdravja in drugih fizičnih atributov, ki jih običajni ljudje navadno ne posedujejo.

Po 54. letu starosti pri moških in 45. letu pri ženskah je mogoč le majhen napredek proti Učeništvu, razen če ni posameznik že v sedanjem ali v preteklem življenju opravil nekaj zavestnega dela proti Poti.

Pri urjenju telesa, zlasti v zgodnjih fazah napredovanja, mora biti osrednja misel ravnovesje. Ravnovesje omogoča enostavno svobodo gibanja in usposablja Jaz, da umakne pozornost iz stvari, ki so povezane s telesom.

Eden izmed ciljev urjenja je večanje občutljivosti, vendar je treba paziti, da s tem ne pretiravamo, ker bo sicer izničilo svoj namen. Starodavni pravi:

“Svojih pet čutov obravnavajte kot pobiralce davkov za Kralja, kajti prinašajo vam osnovo za blagostanje v vašem kraljestvu; vendar pa pazite, da vas davki, ki jih zbirajo, ne zavedejo, da bi pozabili, da so le desetine.”

Branje knjig (to besedo Bowen uporabi z namenom, da bi vključevala vse oblike književnosti in ne izključno Svetopisemsko) zagotavljajo civiliziranemu človeku širna Polja Izkušnje in odprejo pred Jazom mnoga nepričakovana Področja Nevednosti, iz katerih je mogoče izvleči Znanje, hrano za Moč-Duše.

Tako kot pri Invokaciji je tudi pri Evokaciji notranji napor, ki se zahteva od Aspiranta, tisti Domišljije - pri čemer to besedo tu Bowen uporablja v širšem smislu kot je bila opredeljena v pretekli lekciji. Medtem ko se v Invokaciji Domišljija izraža v enem aspektu, se pri Evokaciji izraža v dveh, zaradi česar je to bolj zapleten in težaven napor kot v predhodni praksi. Uporaba teh dveh aspektov Domišljije se odvija na naslednji način: najprej z negativnim ali z navznoter usmerjenim trudom, da se Vladajoči Jaz bralca dvigne navzgor v istovetenje s tistim od pisatelja, da bi videl z njegovimi očmi in spoznal z njegovim umom Videnje Življenja, kot ga je on videl in spoznal v njegovi uri ustvarjanja; in drugič, s pozitivnim prizadevanjem, da bi poistovetil človeka ali Delujoči Jaz z nekim izbranim likom v knjigi, da bi vstopil v njegovo Bitje in živel in se gibal med dogodki in pogoji, ki ga obdajajo, tako kot to prikazuje avtor.

Nekateri Učitelji so tako poimenovali Evokacijo kot: “Zvezo bivanja z Genijem v njegovem ustvarjalnem razpoloženju.”

In drugi: “Poroka z ustvarjalnimi duhovi.”

Slej ko prej mora v vsakem ciklu učenja Aspirant sam poučevati. Pravo poučevanje je najbolj resnična oblika Evokacije, saj so pri njem aspekti Jaza priklicani v življenje znotraj Bitja drugega, Učeči Jaz drugega pa je evociran znotraj Bitja Učitelja. To od Učitelja, ki naj bi resnično učil, zahteva, da je sposoben živeti znotraj Delujočega jaz-stva drugih, čutiti z njihovimi Čustvenimi principi in misliti z njihovimi Miselnimi principi, pa vendar živeti

ločeno, sam in izoliran v svojem lastnem Mišljenju-o-Jazu na najvišjem vrhu Sveta Uma.

Ko za Učečega nastopi čas, ko mora poučevati, to pomeni, da bo Učeči pri svojem napredovanju neizogibno prišel do točke, ko bosta Znanje in Moč, ki ju je vnesel in ohranil v svojem Bitju z Invokacijo, spremenila to Bitje v Duhovni magnet, magnet, proti kateremu bodo nujno gravitirali tisti, ki prebivajo znotraj njegovega Področja Jaza in ki so osvobodili jeklo svoje Duše iz nožnice ločenosti.

Pravilno uporabljati takšen instrument, za tistega, ki ga preizkusi, pa je to huda preizkušnja. Da ne bi pri njej grdo zavozili, je potrebno natančno preučiti naslednje namige:

Trdno vztrajajmo v ravnodušnosti do vseh stvari osebne narave in napak tistih, ki jih poskušamo učiti, ne zato, ker nimamo odgovornosti do njih - imamo največjo, ker smo v Bitjih trpečih prebudili nekaj iskric z evociranjem lastne Moči - temveč zato, ker s takšno skrbjo tvegamo, da bomo zasenčili lastno Luč in ne bomo mogli resnično pomagati.

## 7. Lekcija - Naravna Magija

*Starodavne šole Misterijev / Druidi, Mojstri Inicijatorji / Duhovni Starih Bogov in Matere / Zakoni Starodavnih Misterijev še veljajo / Atributi Maga / Štiri Magična Orožja Druida: Sočutje, Harmonija Duše, Spretnost v Delovanju, Univerzalno Videnje / Komentarji o "Štirih Orožjih"; "Izčrpana Žival"; "Otrokove Žalosti"; "Um Tujca"; "Oko, ki vidi Naravo"; "Srce, ki Razume Naravo"; "Pogum živeti z Naravo" / Spretnost v Delovanju / Univerzalno Videnje / Videnje na Pragu / MOJSTER / Narava MOJSTRA / Inicijacija / Zaključna Mantra*

Praktično je povsem nemogoče podati nek mentalni povzetek te lekcije, saj se pri podajanju le-te Bowen naslanja na alegorično predstavitev Moči, ker mora študent sam razviti notranje razumevanje, da bi te Moči lahko uporabil v okoliščinah realnega življenja. Zaradi tega bom predstavil je značilnosti človeka, ki je postal Mojster Naravne Magije.

Tistega, ki hodi po POTI LUČI, označujejo (Izreki Starodavnega):



(1) SOČUTJE: saj razume Potrebe Izčrpane Živali, Žalosti Otroka in Um Tujca.

(2) HARMONIJA DUŠE: ker njegovo Oko zaznava Naravo, njegovo Srce razume Naravo in ker mu njegov Pogum omogoča bivanje z Naravo.

(3) SPRETNOST V DELOVANJU: ker Ljubi svoje delo, Pozna svoje delo in Deluje z Voljo brez želje po kakršni koli nagradi.

(4) UNIVERZALNO VIDENJE: ker ljubi vse stvari, je pravičen do vseh bitij in z veseljem služi Zakonu.

MOJSTER je Zavestna, Božanska entiteta, izpopolnjen produkt cikla Planetarnega Nastajanja, ki je popolnoma analogen temu, skozi katerega zdaj prehaja ta svet, in vsega, kar mu pripada. Ko je preobrazil svoje Področje Nevednosti v Telo Znanja in to Telo naredil za sestavni del svojega Bitja, je MOJSTER postal sorodnik lastnika Orožja Spretnosti v Delovanju: z drugimi besedami, postal je popoln in zavestni upravitelj Univerzalnega Zakona.

Kdor živi v Taboru Bojevnika, zvest Njemu in v pozabi nase, ostaja vedno v mejah svojega lastnega Področja Delovanja, Izbrani Instrument in Sprejeti Agent Božanskega Zakona. Kdor živi na ta način, pozna MIR in ostaja v svoji trdnjavi, čeprav se morajo njegovi aspekti - njegovi Služabniki - še stoletja prebijati skozi Prah Zmede, dokler se po dolgem vzponu končno ne vzpnejo do čistega, mirujočega zraka Višin. Kdor živi na ta način, opazuje z nezastrtim očesom neštete lepote žive Narave, ki mu je razkrila svojo čarobnost, in s prebujenim ušesom sliši večstransko melodijo pesmi, ki jo ona prepeva v pozdrav svojim ljubimcem. Kdor živi na ta način, ima pravico zapovedovati Kraljem Elementalov, da mu izročajo skrivnost svoje Moči, in pravico priklicati Starodavne Zemlje, da z njim podelijo skrivnosti svoje Modrosti.

## *Zaključne besede*

Pisanje sedmih lekcij je bila naloga, ki jo je Bownu naložila Velika Duša (George William Russell), katere spominu je posvetil to delo - naloga, ki bi jo opravil on sam, če bi mu dejavnosti njegovega neverjetno polnega življenja omogočale zanjo potreben čas. Kar je načrtoval, je bil določen poskus - prvi resnično določen poskus te vrste v današnjem času - predstaviti Okulten ali Notranji Način Življenja, kot so ga učili v starodavnih časih in kot se še danes uči v skrivnih sodobnih, Hermetičnih Šolah. Vendar pa na tak način, da bi brez pozunanjenja nauka še vedno ostal razumljiv za inteligentnega, pa čeprav nepoučenega študenta. Želel je pokazati, da je le na podlagi Starodavne Modrosti - večnega, skritega, pa vendar univerzalnega Nauka DUHA, ENEGA ŽIVLJENJA, ENEGA BITJA - mogoča resnična Umetnost Življenja; in da je le od Živeti Življenje odvisna gotovost, da bo človek na koncu prišel do Poznavanja Nauka.

“Išči, O sin moj, ZVEZDO! Ta ZVEZDA, O otrok, ki naj bi bila Človek, bo svetila na tebe, ko bo Noč izginjala, in ko se bodo Viharji Temnih Ur iztrošili v Mir, ki je Znamenje Zore. Ta ZVEZDA ne vzide niti ne zaide: ONA ima trdno mesto onstran oblakov v globinah brezmadežnega neba. Toda, vse dokler Gromovniki ne utihnejo in se Megla Nevihte ne razprši, se ne more njena Zlata Luč spustiti na zemljo in razbliniti Mrak tvoje Noči.”

“Vedi, O sin, da je ta Narava, v kateri živiš in deluješ, kot zrak v visokih gorah, Igrišče in Bojno polje Bogov Nevihte. In dokler ne boš obvladal teh Angelov Boja in jih preobrazil v legije poslušnih tvoji besedi, se ne bodo dvignili Oblaki njihovega Diha Besa in ne bo ZVEZDA DANICA osvetlila Spečo Zemljo. Potem in šele potem, ko bo OGENJ ZVEZDE razsvetlil POT, boš lahko počival v MIRU in dvignil tančico z njenega obraza.”

## ***Dodatek - Primer vaje iz 3. lekcije v zvezi z učenjem izvajanja Kreposti***

### *Problem Neškodljivosti*

Ste moški na vrhuncu življenja, na dobro plačanem položaju, oženjen in z mlajšo sestro, ki je odvisna od vas. Nenadoma vašo deželo zajame vojna, ki jo je sprožil mogočen sosed. Objavljena je splošna mobilizacija in vpoklicani ste, da služite kot vojak. Po naravi in po prepričanju ste pacifist, tako da se vam upira že sama misel na bojevanje in prelivanje krvi. Odločite se, da se boste izognili služenju kot vojak, če bo to kakor koli mogoče.

Premislek ponuja tri možne načine izhoda:

- (1) s prošnjo, da bi se izognili služenju na osnovi ugovora vesti in služili v neki nevojaški dejavnosti;
- (2) z drznim kljubovanjem zakonu in zavračanjem kakršnega koli služenja;
- (3) tako, da zapustite državo in skupaj z ženo ter sestro poiščete zatočišče v neki drugi državi, ki ni vpletena v vojno.

Katero, če sploh katero, od teh treh poti bi morali izbrati, da bi kot Začetnik na Okultni Poti čim bolj popolno izrazili Neškodljivost?

Začenjam z obravnavo treh smeri ravnanja, ki se odpirajo pred menoj, z možnostjo, da služim kot vojak in postanem kriv za zločin odvzemanja življenja. Prva možnost se zdi najbolj neposredna in preprosta pot pobega iz težave. Prikličem svojo domišljijo in si domišljam, kako naslavljam svojo prošnjo na oblasti in si predstavljam njihovo odločitev, ki mi dopušča možnost služenja kot civilni osebi v vojski ali kot delavcu v tovarni streliva. Ali bom pri tem služenju uspel izraziti Neškodljivost? Kot civilna oseba v vojski bom nudil pomembno pomoč vojskujočim se četam, tako da jih bom odvezal dolžnosti, za katere bi porabile precej svojega časa in energije, pri tem pa s svojo roko nikogar ne bom ranil. Kot delavec v tovarni streliva bom z oskrbo armade s smrtonosnim orožjem za prelivanje krvi tudi pomagal ubijati. Sprašujem se, če je človek, ki olajša morilcu pot do žrtve ali pa ga oskrbi s smrtonosnim orožjem, kakor koli manj kriv kot morilec sam. Ne

morem si predstavljati, da bi lahko bil. Moja prva možnost mi torej ne nudi priložnosti, da bi se izognil škodovanju soljudem.

Ali bo z drugo kaj bolje? Če se odločim za to pot, bom v očeh zakona in svojih sodržavljanov veljal za zločinca. Brez dvoma je zločinec, ne glede na motiv za zločin, odkrit sovražnik Države in vseh državljanov, ki spoštujejo zakon. Če ga zaradi njegovih kršitev zaprejo, odvzema hrano, ki jo potrebujejo lojalne osebe. Ljudi, ki bi lahko dejavno branili deželo, zaposluje z odvečno nalogo, kajti morajo ga stražiti. V bistvu je postal pomočnik in sodelavec sovražnika. Ta možnost služi moji želji, da bi bil neškodljiv, še celo manj kot prva.

Ostane mi tretja pot, ki obljublja vsaj določeno možnost, da ostanem neškodljiv, pa čeprav se nerad odločim zanjo. Spodbudim svojo domišljijo in si prizadevam vizualizirati pogoje, ki jih ponuja. Če se odločim zanjo, se bom izgnal iz doma in dežele ter slednjo z izgubo potencialnega branilca oslabil in s tem povzročil, da bo postala bolj ranljiva za sovražnika. Še bolj preteče pomembno je dejstvo, da bom izgubil svoja obstoječa sredstva za življenje in posledično izpostavil tako svojo ženo kot tudi sestro težavam in odpovedim, ki jih bosta težje prestajali kot jaz sam. Težave in odpovedi bom sicer kompenziral s tem, da ju bom rešil pred nevarnostmi vojne. Naj se ustavim pri tej zadnji misli: ali sem lahko prepričan, da jima bo moj načrt zagotovil varnost? Ali sem lahko gotov, da bo dežela mojega izgnanstva ostala nevtralna, ali pa jo bo sovražnik kljub nevtralnosti uporabil za napredovanje v mojo lastno deželo? Ali se ne bom v namišljeni varnosti svojega novega doma srečal z osvajalci v svojem sosodstvu in tako ženo ter sestro izpostavil nasilju? Ali me bo moja predanost Neškodljivosti ubranila pred bojem in ubijanjem v obrambi svojih dragih? Ne morem se zavajati z mislijo, da me bo ubranila. Iz te misli izvira naslednja misel: ali je tisti, ki stoji ob strani in dovoljuje, da prihaja do krivic, manj kriv kot tisti, ki jih počne? Skozi takšno razmišljanje brez dvoma postane jasno, da ni poti, na kateri bi lahko v izbranih hipotetičnih okoliščinah izrazil Neškodljivost. Njeno izražanje je v vseh teh smereh omejeno s pogoji, zato v vsaki od izbranih

možnosti še zdaleč ni popolno. Če naj bi izrazil resnično Krepost, potem je gotovo, da bom moral najti nek drug način od tistega, da se zatečem iz enega niza pogojev v drugi.

Neškodljivost kot pojav se tako kot druge stvari in lastnosti v tem manifestiranem svetu izraža v dveh vidikih, in sicer pozitivnem in negativnem. Spoznati jo je mogoče zgolj v medsebojnem delovanju teh dveh nasprotnih polov oziroma v njenem spopadu. To, da je najbolj popolna tista manifestacija, ki je po svojem stanju najbližja samemu ŽIVLJENJU, pomeni, da se v pojavnem svetu popolnost pojavi takrat, ko se vzpostavi ravnovesje med enotami kateregakoli "Para Nasprotij." Človek torej izraža Krepost najbolj celovito takrat, ko povsem uravnovesi njeno pozitivno in njeno negativno manifestacijo. V svojem svetu - v svojih pogojih - postane najbolj Neškodljiv takrat, ko se vzdrži tako povzročanja škode kot tudi dovoljevanja povzročitve škode.

Stara napaka nepopolnega človeka, da lahko spremeni svet, če pri tem sam ostaja nespremenjen, je utvara, ki se je mora Učenci osvoboditi še preden lahko stori en sam korak navzgor.

Resnične Kreposti ne smete iskati v pogojih, kajti če to počnete, potem priznavate vašo navezanost na njih. Iskati in najti jih morate zgolj v življenju z resničnim Jazom in se v njih stalno umikati v SVOBODO, ki je ŽIVLJENJE. Iz obravnave tega Problema Neškodljivosti se lahko naučite, da v zunanjem svetu delovanja ni mogoče pobegniti iz navezanosti na 'pare nasprotij', ki pogojujejo vse vaše ravnanje in delovanje. Pri prizadevanju, da bi bili pozitivno Neškodljivi, ste v vsakem trenutku prisiljeni v negativno škodljivost, to je v delovanje, ki dovoljuje, da je škoda povzročena drugim. Resnična Krepost se ne more izraziti v delovanju, ker je ŽIVLJENJE samo. Na vaše pogoje, ne glede na to kakšni so, bi morali gledati kot na polja izkušnje, ki obstajajo zaradi vašega učenja in nič več. Zatorej pred njimi ne bi smeli bežati, ampak bi jih morali sprejeti, jih z izkušanjem do popolnosti izživeti ter se jih za vedno osvoboditi. Krišna, ki je v *Bhagavad Giti* posebljenje najvišjega JAZA tega planeta, pove Princu-Kšatriji, svojemu

učencu, da je bojevanje naravna dolžnost vojaka, a tudi to, da naj bo ravnodušen tako do zmage kot do poraza. V tem življenju je veliki Ključ do Kreposti naravna dolžnost, kajti z osredotočanjem na dolžnost se še najmanj usmerjamo proti kateremu koli od polov manifestacije. Nedvomno je za Začetnika natančno razločevanje, kje ga čaka dolžnost, pogosto težavno, zato potrebuje izkušnjo. Vendar pa je mogoče to izkušnjo hitro pridobiti skozi delo in študij, ki ga prinašajo te lekcije in sicer zgolj v primeru, če boste do njih pristopili z odprtim umom in se osredotočili na UČENJE.

## *Avatar*

V religiozni zgodovini vsakega naroda najdemo poročila o prihodih Bitij, ki jih opisujejo kot nadnaravna ali vsaj nadčloveškega porekla, in ki igrajo posebno vlogo pri ustanavljanju novih religij, predajanju novih nacionalnih zakonov ali pri vodenju okoliščin v kriznih obdobjih v njihovi zgodovini. Dajejo jim različna imena - Preroki, Junaki, Svetovni Učitelji, Glasniki, Avatarji, Kristi. Zadnji dve imeni sta sinonimni in pomenita isto stvar: božansko individualnost, ki prevzame človeško obliko, preda določene nauke in postane žrtev, ki človeka reši posledic njegovega hudodelstva, zaradi česar jo proglasijo za boga.

Študentom verske zgodovine in tradicije je kar nekaj teh Odrešenikov znanih po imenu. Čeprav pripadajo zelo različnim rasam in obdobjem, je mogoče odkriti izjemno podobnost med pripovedmi o njihovem videzu, življenju in smrti, zaradi česar študent nujno sprejme prepričanje, da Kristus ali Avatar ni enkratni čudežni vdor božanstva v svet z namenom, ki ga nikoli ni treba ponoviti, ko je enkrat dosežen, temveč da je to nasprotno normalen, ponavljajoč se pojav - sestavni del cikličnega napredovanja človeštva.

V skupni eksoterični tradiciji najdemo imena treh Odrešenikov, od katerih so si poročila tako podobna, da nas silijo v prepričanje, da so vsi trije zgolj

eden. Prvi je Krišna, ki naj bi bil sin Brahme in se je pojavil med indijskimi Arijci pred približno šest tisoč leti. Delil je nauke, kakršne najdemo v Vedah, na koncu pa naj bi postal prostovoljna žrtev za raso, da bi se ta rešila gneva Brahme, ki ga je priklicalo njeno hudodelstvo.

Naslednje ime je Mitra, ki se je pojavil med Perzijci in Arijci pred približno štiri tisoč leti. O njegovih učenjih ni nobenega pisnega zapisa, toda tradicija pravi, da so bila podobna učenjem Krišne. Tudi on se je žrtvoval za raso.

Tretje ime je Jezus iz Nazareta, ki ga častijo kot božjega sina. Med njegovimi nauki, življenjem in smrtjo kot razlogi zanjo in med tistimi od Krišne in Mitre, tudi v eksoteričnih zapisih ni posebnih razlik. V okultni, ezoterični tradiciji pa so vsi trije v vseh pogledih enaki.

Zdaj se postavlja vprašanje: kakšna je bila resnična narava teh bitij? Iskanja resnice, ki mora biti skrita v vseh religijah, študent ne bi smel v nedogled zanemarjati ali odlagati. Privrženec eksoteričnega hinduizma ali krščanstva na zastavljeno vprašanje ne more odgovoriti. Lahko zgolj ponovi odgovor, ki so ga zanj izrekle generacije duhovnikov. Dobesedna krščanska razlaga besed Svetega pisma pravi, da je bil Jezus Božji Sin, ali bolj intelektualno, da je bil Jezus Bog, ki je postal Človek. Kdo sta bila Krišna in Mitra? Idola, bo privrženčev hiter odgovor. "Kako si razlagate podobnost med njunima življenjema in nauki s tistimi od Jezusa?" Odgovoril bo, da so Perzijci in Hindujci morda prepisali Jezusove nauke, pri tem pa pozabil, da so *Vede* vsaj dva tisoč let starejše od *Nove zaveze*. Hindujec pa vam bo povedal, da je bil Jezus prav tako kot Krišna tudi Avatar, vendar manj vzvišene stopnje; če pa ga vprašamo, kdo je Krišna, lahko odgovori zgolj to, da je bil sin od Brahme.

Agnostični filozofi, med katerimi je bil Sir James George Frazer največji in najbolj učeni pripadnik, razlagajo, da so bili Jezus, Krišna in drugi ekscentričnega ali pol norega značaja; da so zapisi o njihovem življenju in delih miti ali legende; da so trpeli zaradi odziva oblasti, ker so nasprotovali ustaljenim zakonom ali običajem in da so jih zatem njihovi privrženeci povišali v božanska ali pol božanska bitja. Ideja, da žrtvovanje boga spodbudi jezo



višjih bogov, sega v najstarejše poganske čase, v obdobje čaščenja živali. Z žrtvovanjem in uživanjem živalskih bogov so njihovi častilci verjeli, da se na ta način poistovetijo z njimi ali postanejo člani njihovih družin in da zato verjetno ne bodo več deležni njihovega gneva. Nobenega dvoma ni, da žrtvene prakse sodobnih religij, kot je krščanska evharistija, dolgujejo svoj neposreden izvor divjaškim posameznikom ob telesu živalskega boga. Vendar pa vse to ne pojasnjuje učenj, ki jih pripisujemo Jezusu in Krišni. Celotno jih analiziramo v njihovi eksoterični obliki, ugotovimo, da imajo transcendentni značaj, ki ga nikoli ne izražajo zgolj človeški nauki. Zaradi tega je neizogiben sklep, da so bila ta bitja, ki so predala te nauke, bitja višjega reda od človeka, pa čeprav so se pojavila v človeški obliki.

Očitno je, da eksoterična filozofija ali religija ne moreta zadovoljivo pojasniti položaj Avatarja. Ali ga lahko pojasni ezoterična filozofija? Lahko ga, vendar se ne pretvarja, da je to pojasnilo lahko popolno ali povsem zadostno. Okultist časti resnico; nenehno jo zasleduje, vendar ne trdi, da jo je našel.

Morda trdi, da je našel Modrost, toda bistvo Modrosti je vedenje, da je ne glede na to kako veliko človek ve, to le delček tega, kar še mora izvedeti.

Eksoterične razlage so za okultista očitno napačne, saj temeljijo na prepričanju, da je Bog ali Moč, ki vlada obstoju, ločen od tega, čemur vlada. Okultist ve, da je ta ločitev zgolj utvarna, da je ves obstoj eno bivanje (bitje) ali pa delna manifestacija Absolutnega bitja (bivanja). Učenje, ki zadeva Avatarje, je vedno odloženo do takrat, dokler učenec ni prežet z razumevanjem, da obstaja samo en resnični ali absolutni obstoj, saj brez tega razumevanja sploh ni mogoče dojeti resnične narave Avatarja. Če bi ga podali v zgodnjih lekcijah, bi zgolj povečali občutek ločenosti od duhovnega sveta, ki obvladuje nam znani svet, zato mnogi učitelji v zgodnjih lekcijah odložijo raziskovanje, ne z lažno, temveč eksoterično razlago in pri tem navedejo, kakšna so dejstva, vendar ne v popolnosti - in sicer, da so bili Učitelji ali učenci različnih stopenj razvoja naši bratje, ki so predali tisto resnično modrost, ki so jo uspeli sami osvojiti. To je res, vendar pa ni vsa resnica. V fizičnem

obstoju je bil Avatar učenec ali brat v okultizmu in v svoji zavesti se ni zavedal, da bi bil kaj več, razen na medel način. Šele ko je svojo zavest umaknil na notranje ravni, je zaznal svojo resnično naravo.

Kakšna je torej Avatarjeva resnična narava? Avatar je bitje iz sveta, ki je višji od fizičnega. Uteleša se v fizičnem telesu in živi kot človek med ljudmi, dokler ne doseže cilja, zaradi katerega je zapustil svojo raven. Obstajali so in še vedno obstajajo Avatarji različnih stopenj. Nekateri so prebivalci astralnega sveta, nekateri mentalnega, nekateri so iz sveta duhovnega uma, za nekatere, kot sta na primer Jezus in Krišna, pa smo prepričani (vendar tega ne vemo zagotovo), da so iz sedme ravni. Z drugimi besedami, prepričani smo, da sta bila Jezus in Krišna utelešenje Absolutnega Bitja (Bivanja). Vsi so imeli podobno nalogo, ki so jo opravili v večji ali manjši meri. To poslanstvo je na splošno vključevalo ponovno predstavitev univerzalnega in večnega učenja, vendar pa to ni bil najbolj pomemben del njihovega dela. Dejansko je bilo to še vedno drugotnega pomena ali manj pomembno, ker na svetu vedno obstajajo učenci, bratje in mojstri, ki podajajo Učenja za tiste, ki so na njih pripravljeni. Dejansko delo Avatarja je bilo vedno odpraviti nekaj bremena zlih učinkov, ki jih je nabrala rasa in se s svojimi lastnimi moči z njimi ne more spoprijeti. Raso bi bremena zlih učinkov vsekakor izbrisala iz obstoja, če jih ne bi osvetlila višja sila.

To nas je pripeljalo do točke, ki jo začetniki izjemno težko razumejo. Učijo nas, da moramo neizogibno trpeti posledice vzrokov, ki smo jih sprožili. To je nauk Karme. Če nas Avatar razbremeni posledic naših hudobnih dejanj, ali samovoljno ne krši zakona? Na prvi pogled se zdi tako. Toda tu mora študent poklicati na pomoč občutenje enega Obstoja. Človek je manifestacija Absolutnega. Človek je Absolutno v omejeni obliki. Takšno je tudi bitje z ravni genialnosti (šeste ravni). Absolutni Obstoje uporablja Inteligenca, ki pripada višjemu aspektu Njega samega, da bi razsvetlil zlo, ki si ga je povzročil nižji, manj inteligenten aspekt. Poglejmo grob primer. Lahko bi se zgodilo, da bi stegnil roko v ogenj in utrpel močno opekline. Moja roka mora neizogibno trpeti bolečino in nezmožnost delovanja. Življenja v

njej se bodo borila, da bi se sama zacelila, vendar ji to ne uspeva. Lahko pride do gangrene in izgube okončine. Izguba okončine je očitno naravna posledica tega, da je bila roka iztegnjena v ogenj. Vendar pa ta učinek ni nujno neizogiben, če 'jaz' uporabim inteligentne metode zdravljenja. Če jih 'jaz' uporabim in rešim roko, ali ne kršim zakona vzroka in posledice?

Če Avatar privzdigne del zle karme rase ali katerega koli dela rase, ne prekine verige vzrokov in učinkov. Namesto da bi učinkom omogočil, da se izčrpajo na nižjih ravneh, kjer bi izrazili premoč, jih dvigne na višje ravni, kjer so podvrženi transmutaciji. Kar je tukaj zlo, je manjše zlo na drugi ravni, medtem ko postanejo dobri vsi tisti učinki, ki so dvignjeni na sedmo raven.

Treba je omeniti tudi to, da je Avatar daleč od tega, da bi vdiral v verigo vzroka in učinka ter jo prekinjal, glede na to, da je sam UČINEK vzroka, ki ga je sprožil človek. Ne pozabite, da je obstoj odvisen od ravnovesja. Uravnovešenje negativnega mora biti vedno pozitivno, sicer sledi uničujoča kataklizma. To načelo je vidno povsod. Vsak dan ga vidimo v delovanju pri elementarnih spremembah. Obdobje velike vročine in suše povzroči, da se zrak razredči, zaradi česar sledi nevihta ali vdor bolj hladnega, težjega zraka, ki vzpostavi običajno ravnovesje. Obdobju velikega vznemirjenja ali silovitega veselja v človekovem čustvenem umu vedno sledi obdobje izravnave s potrlostjo ali žalostjo. V univerzalnem življenju tako nakopičenje zlega učinka vedno priključuje nek poseben izliv dobrega, da se ohrani ravnovesje, in obratno.

Morda bi se vprašali, zakaj se zlo, ki se je nakopičilo na fizični ravni, ne uravnava z izlivom dobrega tudi na tej ravni? Poučili so nas, da so med nami naprednejši ljudje od večine človeštva, ki obstaja na tem svetu. Obstaja več različnih stopenj, ki segajo do popolnosti oziroma segajo do te mere, kolikor je popolnost v fizični obliki mogoča. Ali oni niso sposobni ohraniti ravnovesja proti zlu, če nam pravijo, da je to njihovo delo? Odgovor se glasi, da se dobro in zlo na vsaki ravnini običajno uravnava eno proti drugemu. Adepti, bratje in učenci s svojim trudom ohranjajo to ravnovesje med

manjšimi cikli. Tistim, ki so pridobili sposobnost določene stopnje doje-manja, postane očitno, da se v cikličnih krizah učitelji in njihovi učenci po-sebej potrudijo. Takrat jih tisti, ki so jih sposobni prepoznati, vidijo delovati med človeštvom, čeprav se v intervalih med cikličnimi krizami redko pojav-ljajo na svetu. Zdaj prehajamo skozi niz manjših kriz.\* (\* Bowen je umrl leta 1940). Te so se začele pred pol stoletja. Točke obrata številnih manjših ciklov so se ujele in se še vedno skoraj naključno ujemajo med seboj in s cikli večjega obsega. To je privedlo do splošnega poznavanja večine tajnih modrosti preko medijstva H. P. Blavatsky in tistih, ki so ji neposredno sle-dili. Njihova prizadevanja so človeštvo ponesla v vmesno obdobje, v kate-rem je bil potreben manjši napor. Zdaj doživljamo drugo obdobje stresa in Mojstri ter njihovi učenci so znova aktivni med človeštvom, kar lahko za-znajo ljudje z določeno stopnjo dojemanja.

Koristilo bo, če povemo še nekaj o ciklih. Rečeno je, da celotna manifestacija deluje v ciklih. Obstaja ogromen kozmični cikel evolucije in involucije, ki je vzhodni filozofiji znan kot dnevi in noči Brahme ali kot manvantara in pralaya. Med sončno ali univerzalno manvantaro, ko se odvija evolucija Življenja, se absolutno objavi iz brezoblične substance v izpopolnjeno indi-vidualnost, ki ji sledi involucija ali umik manifestacije, dokler ne ostane nič drugega kot Duh, kakršen je bil. To je pralaya ali noč Brahme. Toda poleg večjih ciklov obstaja še veliko manjših ciklov, vse do tistih, ki jih doživljamo vsak dan. Imamo svoje ure budnosti in spanja ter svoja obdobja, med kateri-mi plima življenja počasi narašča in tista, med katerimi pada. To so manjši cikli. Če med vsakodnevnim naraščajočim ciklom sprožamo zle vzroke, lahko ti vzroki povzročijo učinke, ki nas lahko preplavijo, ko dosežemo najnižjo točko padajočega cikla.

Beseda cikel, ki izraža idejo o cikličnem ali krožnem gibanju, ni najboljša za opis procesa, ki se odvija. Proces je bolj podoben valovanju. Velik cikel je mogoče precej natančno primerjati s počasnim naraščanjem visoke pli-me, ki ji sledi počasna oseka. Manjše cikle si lahko predstavljamo kot večje valove na površini plimovanja. Vsi poznamo rek, da je sedmi val po obsegu

enako velik kot vseh šest skupaj pred njim. Tako se odvija obstoj; preden se pojavi veliki val, se dvigne in umakne mnogo manjših valov. Če preučujemo manjše valove, ugotovimo, da so sestavljeni iz še manjših valov, ti pa iz skoraj neopaznih valov. Natanko tako je tudi z Življenjskimi procesi vesolja. Val se dvigne - in do izraza pride rasa, pod-rasa, pleme, družina, individualnost - in doseže svoj zenit. Zatem se val povrne navzdol v korito, od koder se dvigne drug val, ki s seboj nosi nekatere kvalitete in lastnosti svojega predhodnika. Če smo to podobnost sposobni vizualizirati in uporabiti, bomo pridobili precejšnje razumevanje življenja.

Med cikli, ki so za človeštvo posebnega pomena, je najprej univerzalni cikel, manvantara in pralaya. Drugi je sončni cikel, ki vključuje manvantaro in pralayo določenega sistema. Tretji je veliki rasni cikel, med katerim prihajajo v manifestacijo velika korenska rasa, njen vzpon, padec in stapljanje z naslednjo in bolj razvito korensko raso. Četrti so cikli pod-ras. Vsaka korenska rasa se namreč razdeli na sedem pod-ras; vsaka od njih se dviga, pade in spoji s svojo bolj razvito naslednico, na katero prenese lastnosti, ki jih je razvila. Peti je cikel civilizacije. V vsaki pod-rasi se dvigujejo in padajo civilizacije ter se z lastnostmi, ki so jih razvile, utopijo v drugih civilizacijah. Šesti so nacionalni cikli, ki se dogajajo znotraj ciklov civilizacije. Sedmi so razredni cikli ali cikli pod-civilizacij. V vsakem nacionalnem ciklu jih predstavljajo različna ponovna oživljanja. Italijanska renesansa, angleška reformacija, francoska in ruska revolucija zelo dobro ponazarjajo takšne krize.

Prvi trije (cikli) niso posebej zanimivi, razen za naprednega učenca. Novincu predati karkoli podobnega resničnemu razumevanju teh treh ciklov je povsem nemogoče. Dejstvo, da se večina človeštva trenutno nahaja v evolucijskem stanju, ki mu pravimo peta korenska rasa, je vse, kar je treba povedati v zvezi z njimi. Ciklični val te rase je prešel svoj zenit in se spušča do korita, iz katerega bo izstopila šesta korenska rasa. Če pogledamo na cikle četrtega razreda, lahko odkrijemo nekaj zelo zanimivega in pomembnega. Večji del civiliziranega človeštva se nahaja v fazi, ki ji pravimo peta pod-rasa pete korenske rase. Ta rasa se zdaj nahaja predvsem v procesu

svojega spuščanja. Nekateri valovi so se odvalili naprej in se že dvigujejo, da bi oblikovali šesto pod-raso, medtem ko drugi zaostajajo na padajočem grebenu petega vala.

Nadalje, naš glavni civilizacijski cikel, to je nordijski, se nahaja na padajoči strani. Njegov pod-oddelek, ki se običajno imenuje "sodobna evropska civilizacija," se nahaja v koritu. In nacionalna raznolikost naše pod-civilizacije se tudi nahaja na nadiru svojega sestopa. Tako je razvidno, da se v sedanjem času sočasno odvijajo en večji in dva pomembna manjša cikla.\* (\* Približno v času med leti 1910 in 1940. Ker je Bowen umrl leta 1940, članek v tem oziru ni posodobljen).

Za popolno razumevanje izrečenega je treba razložiti, da se karmični učinki, nakopičeni med katerim koli ciklom, najbolj občutijo ravno takrat, ko se začne prvo valovanje novega vala in ne že v koritu, kot bi si lahko mislili. V resničnem nadiru cikla nastopi obdobje apatije ali letargije ali pa tega, kar bi lahko imenovali 'postana voda,' ko se zdi, da je rasa, civilizacija ali dežela slepa za prisotnost zla, ki si ga je nakopičila sama. Breme zla pa se začne občutiti takoj, ko se začne vzpon naslednjega vala. Izkazalo bi se za neustavljivo, če bi imel človek na voljo zgolj svojo nabrano moč dobrega, ki bi mu pomagalo prenesti to breme. Potisnilo bi ga nazaj v korito in tam bi prišlo do propada rase, civilizacije, naroda in do izhoda iz manifestacije. Vemo, da je do te nesreče pogosto prihajalo. Rase, civilizacije, narodi so se dvignili, zatem potonili in izginili brez naslednika. Vse bi potonilo in izginilo, če bi bilo vse odvisno zgolj od človekove omejene moči. Vendar pa človek ni osamljen, niti povsem odvisen zgolj od slabotne moči, ki jo je doslej razvil. Njegova prizadevanja, da bi se dvignil z bremenom, ki si ga je sam nakopičil, priključijo Avatarja, njegov višji Jaz, da bi mu pomagal.

Zakaj potem rase in civilizacije padajo, če je pri roki večja pomoč? Zato, ker človeku pomagajo njegovi boji. Če se namreč ne bori, mu Avatar ne more pomagati. Avatar morda sploh ne pride. Osvežite si ilustracijo ožgane roke, da bi to bolje razumeli. Če domnevamo, da v celicah roke ne bi bilo nobene zdravilne moči in tako ne bi obstajal nikakršen lokalni trud za

sanacijo poškodbe, potem tudi nobeno zdravilo, ki bi ga uporabila višja inteligenca, ne bi pripeljalo do ozdravitve in okončina bi propadla. Ali pa če predpostavimo, da je ud oziroma organ tako poškodovan ali bolan, da postane neobčutljiv in da svojega stanja ne more sporočiti v možgane, ali ni jasno, da ga bodo ti zanemarili? Videl sem domorodce, ki so izgubljali prste in včasih celo stopalo, ker so bili njihovi živci tako neobčutljivi, da niso čutili bolečine zaradi opekline ali poškodbe. Novo raso, ki prihaja v manifestacijo, vedno spremlja večji Avatar. Krišna je nastopil v peti pod-rasi. Začetek nove rase bo morda priklical novega Avatarja, morda takšnega z manj vzvišenih ravni. Približevanje šeste pod-rase je privedlo do pričakovanja prihoda novega Avatarja ali Učitelja Sveta. Nekateri, ki sami sebe imenujejo teozofi, izpovedujejo, eni pošteno in drugi nepošteno, da so ga identificirali in da so v stiku s telesom, ki ga uporablja. G. Krišnamurti, ki je nedvomno človek neke vizije in dosežkov, dela nekaj dobrega, ko pravi, čeprav na hudomušen način, da ni nosilec za nobenega Avatarja ali Učitelja Sveta in ve, da to ni. Avatar šeste pod-rase še ni pripravljen, saj rasa še ni nastala. Pojavilo se je nekaj valov, ki jo napovedujejo, vendar sam val še ni začel naraščati, čeprav njegovega dviga ni mogoče dolgo odlagati.

Kaj lahko sklepamo iz prihoda Jezusa, za katerega je bilo rečeno, da je bil Avatar najvišje stopnje? Njegov prihod bi se moral zgoditi šele ob vzponu nove pod-rase, medtem ko se je zgodil že, ko je bila v svojem zenitu (tako imenovana) keltska (ali četrta) pod-rasa. Rečeno je, da je bilo v tem obdobju sovpadanje kriz, od rasnih, civilizacijskih, nacionalnih do mnogih drugih nekoliko manj obremenjujočih. Nabrano zlo, ki je čakalo, da ga bodo dvignili novi valovi, je predstavljalo breme, ki bi mu podlegel večji del človeštva. Pohod evolucije bi človeštvo potisnil nazaj za cele dobe. Le moč trascendentne vrste je lahko prevzela in preoblikovala to breme in tako je nastopil Kristus, absolutni posameznik, in se utelesil v človeku, Jezusu.

Kaj je bil Jezus, fizični človek? Bil je učenec okultne bratovščine, Esenov. Tu se pojavi še ena točka, ki jo učenci težko razumejo. Pravijo, da je človek Absolutno, ki ga omejuje fizično telo. Tudi Jezus Kristus je bil Absolutno,

ki ga je očitno pravitako omejevalo fizično telo. A je potemtakem človek zagotovo lahko sam svoj Odrešitelj? Dovolite mu, da odloži svoj omejujoči nosilec, pa bo Bog.

Recimo, da je otrok, ki se še ni naučil hoditi, priklenjen na invalidski voziček, ki ga lahko poganja z vrtenjem ročaja ali s potegom ročice; ta mu omogoča določen obseg delovanja. Otrok bi se brez vozila lahko zgolj nemočno plazil. Predpostavimo, da je otrok zrasel v močnega moškega, ki pa je še vedno priklenjen na isti ali podoben voziček. Njegov obseg delovanja bi bil zelo podoben tistemu iz obdobja otroštva, če pa bi ga izpustili iz vozička, ali se ne bi zdel nič bolj odrasel?

Človek je absolutna individualnost, ali Kristus, ali Bog - imenujte ga, kakor želite - ki se nahaja v procesu rasti. Svoj fizični nosilec potrebuje zato, da se lahko izrazi. Brez fizičnega nosilca je nemočen. Ko odraste, bo nastopil čas, ko ga ne bo potreboval; ko bo popolnoma odrasel, bo Kristus - absolutno bitje, vsemogočno, vsevedno, večno. Zdaj še ni Kristus, ampak samo Kristus v kali ali v zarodku. Avatar je odrasel človek, ki nima več teles nižjih ravni. V človeško telo se omeji, da bi vzpostavil stik in pomagal svojemu nerazvitemu jazu, vsemu človeštvu. Vsa ta stvar je zelo prikrita in nejasna ter je ni mogoče razložiti z besedami. Da bi jo popolnoma razumeli, bi to pomenilo razumeti Absolutno, kar pa lahko stori le Absolutno samo.

Obstaja zelo veliko aspektov Avatarja, ki jih ne razumemo. To je največja skrivnost od vseh manifestacij. Zadovoljni moramo biti z vedenjem, da se manifestira, medtem ko mora poznavanje njegove celovite narave ostati nespoznavno za vsako inteligentnost, ki smo jo doslej razvili.

Vrnimo se k zadevam, ki so trenutno bolj zanimive. Znano je, da se gibljemo skozi čas kriz in da nujno potrebujemo pomoč, da bi bili sposobni izstopiti iz njega brez katastrofe. Ali naj se zanašamo na prihod Avatarja? Odgovor je - da. Velike bratovščine se pripravljajo na ta čudoviti dogodek, vendar ne mislijo, da bi se moral zgoditi kmalu, saj je vidno, da je čas za vzpon šeste pod-rase še komaj zaznaven. Šele, ko se bo ta val zagotovo

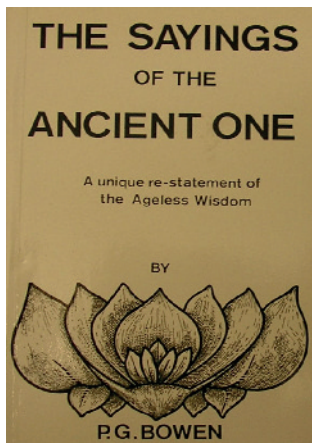


razvil, bo mogoče začutiti resnično težo nakopičenega zla pete pod-rase. Šele takrat bo Avatar začel s svojim poslanstvom. Bratstva v vmesnem obdobju prihajajo na svet in uporabljajo svoje moči, da z njimi pomagajo človeštvu skozi številne manjše krize, ki se pojavljajo ali se bodo zgodile skoraj sočasno. Pripravljajo pot za Velikega in pri tej nalogi lahko sodeluje vsak teozof ali študent teozofije. Raziskovanje primera, ki ga Avatar predstavlja človeku s svojim življenjem v obliki človeka, je vsaj enako pomembno delo kot katerokoli drugo, ki ga opravlja. Če človek vzame za primer Avatarja, se nauči, da lahko sam deluje kot Avatar tistim, ki se v ponavljajočih se krizah v njihovem vsakdanjem življenju razvijajo slabše kot on sam. Vsi lahko na nek način pomagamo tistim z manj sreče kot jo imamo sami. S tem, ko pravim, da lahko pomagamo, ne mislim zgolj na materialno pomoč v dobrodelne namene in podobno. Mnogi od nas nimamo niti sredstev niti možnosti, da bi na ta način veliko storili. Tudi v primeru, da bi bila naša sredstva in naš čas neomejena, bi bila naša materialna pomoč ničvredna v primerjavi s tistim, kar lahko damo na notranjih ravneh. Resnično in največje delo Avatarja se opravlja na notranjih ravneh. Vprašali boste, kako poteka to notranje delo. Odgovor se glasi: s sočutjem. Zdelo se vam bo, da je podarjanje sočutja enostavno, da nič ne stane. Če resnično mislite tako, potem ne veste, kaj pomeni sočutje. Stvar, ki jo imenujete 'sočutje,' je le nejasno usmiljenje do šibkosti in stiske, in ni pravo sočutje. Pravo sočutje je tisto, ki ga nakazuje že beseda sama - občutenje. Pomeni občutenje tega, kar čuti drugi, točno tako, kot da bi bili vi tisti drugi. Vedite, da sočutje ne pomeni zgolj sorodnega čutenja žalosti ali nesreče. Sočutje pomeni čutiti VSE, kar čuti drugi, tako njegove radosti kot tudi njegove žalosti, njegove ljubezni in sovraštva, dejansko vsa njegova čustva in strasti. To je tisto, kar počne Avatar. On čuti vse strasti in čustva človeštva ter jih čuti kot svoja. To je strahovito breme: a ker ve, da je to, kar je, se dvigne nad njih in jih dvigne nad ravni osebnega življenja, kjer spremenijo svojo naravo in prenehajo biti zle. To počne tudi okultist, čeprav seveda na neskončno bolj omejeni stopnji. Do neke mere se tega lahko naučijo vsi teozofi. Obseg njihovega delovanja je odvisen od poznavanja resničnega Jaza, ki so ga

pridobili in od stopnje občutljivosti, ki jo je dosegla njihova višja narava. Resnično sočutje je odvisno od stopnje občutljivosti, za katero se je izurila (‘višja’) astralna narava. In ne pozabite, da razvijanje takšne občutljivosti pomeni prevzemanje groznega bremena, ki lahko zlahka pretrese in poruši tisto ravnovesje, ki nastopi tedaj, ko človek pridobi zavest o resnični naravi.

Kot Avatar lahko do svojih bolj nizkih bratov zavestno nastopa zgolj tisti, ki se že dolgo uri v okultizmu. Pa vendar se lahko teozofski študent zavestno ali pol-zavedno precej potrudi, da bi se postavil na mesto svojega nizkega brata s stalnim opominjanjem, da je njegov nižji brat le njegov nerazviti jaz, ki deluje in čuti pač tako, ker preprosto ne zmore bolje. “Oprostite jim, ker ne vedo, kaj delajo,” naj bi bil nenehni krik notranjega Jaza tistega, ki naj bi bil Avatar svojim bratom.





Slika: Naslovnica izjemne knjige P. G. Bowena, ki prinaša izreke starodavne modrosti, kakor se je ohranila na področju Afrike.

Patrick Gillman Bowen se je rodil 29. junija 1882 v Kenmaru na Irskem. Bil je najmlajši sin Roberta Bowena, ki je bil osebni študent gospe H. P. Blavatsky in je zapisal njene dragocene besede, ki so bile namenjene študentom *Tajnega nauka*, objavljene pa so bile v pamfletu *How to Study Theosophy* (Kako preučevati Teozofijo).

Kapitanu P. G. Bowenu je bila namenjena akademska kariera, nad čemer pa ni bil preveč navdušen, tako da je zapustil Irsko in se odpravil v Južno Afriko, kjer se je pridružil obveščevalnemu oddelku South African Mounted Rifles (vojaške policije). Prav v tej službi je razvil globok interes za domorodne jezike in načine mišljenja, ki so kasneje predstavljali bistvo njegovega literarnega dela. V Afriki je preživel več kot dvajset let in navdušenje nad jezikovno kulturo domorodcev ga je privedlo v stik z resničnimi starešinami plemen. Na ta način je srečal tudi atlaškega Berbera, iniciranega učitelja, Mehla Moya, ki ga je uvedel v svoje okultno bratstvo. Višji redovi tega bratstva so imeli naziv "Tisti, ki vedo", nad njimi, na vrhu hierarhično urejene organizacije, pa se je nahajal "Starodavni". P. G. Bowen je to afriško tradicijo bolj podrobno predstavil v članku, ki je bil avgusta 1927 objavljen v *The Theosophist* pod naslovom "The Ancient Wisdom in Africa".

P. G. Bowen se je vrnil na Irsko leta 1922, kjer ga je George William Russell (A. E.) nominiral za predsednika društva Hermetic Society v Dublinu, ki je nastalo leta 1885 kot veja Hermetic Society iz Londona, ki ga je vodila Anna Kingsford. Društvo na Irskem je združevalo tudi številne literate in je spodbudilo renesanso irske literarne ustvarjalnosti. Na prošnjo A. E. je P. G. Bowen leta 1933 objavil izjemno knjigo o notranjem življenju z naslovom *The Occult Way* (Okultna pot), ki prinaša lekcije iz praktičnega okultizma. P. G. Bowen je umrl 30. julija 1940. Zdi se, da ima vse, kar je napisal, močan duhovni naboj. Pa vendar je po drugi strani tudi izjemno praktično, ali kakor pravi on sam: "Navdihnjena dela niso zgolj vodniki, ki bi predstavili konfiguracijo vesolja, temveč tudi polja izkušnje, na katerih se lahko preizkuša zavest ter tako pridobi neposredno poznavanje zakonov univerzalne narave."